

MAGYAR NACIONALISTA KÜLPOLITIKA

ÍRTA:
HUBAY KÁLMÁN

A NEMZETI FIGYELŐ IRODALMI ÉS KIADÓ R. T. KIADÁSA
BUDAPEST, 1938. JANUÁR

MINDEN JOG FENNTARTVA

*A halott Vezér,
vitéz jákfai Gömbös Gyula
áldott emlékének,
hűséggel életben, halálban , halálíg*

Mielőtt a magyar nacionalista külpolitikáról, — általában: külpolitikáról — beszélénk, tisztázni kell egy elvi kérdést, amely külpolitikai kérdésekkel és állásfoglalásokkal kapcsolatban gyakorta felmerül. Ez pedig az: vajjon egyáltalában szabad-e (külpolitikai kérdésekről az országgyűlés két házának külügyi bizottságain, esetleg magán a parlamenten, vagy a külügyi kérdésekkel hivatalból foglalkozó kancelláriákon kívül tárgyalni, vagy ezekben a kérdésekben — bár a legnagyobb felkészültséggel és a legjobb szándékkal is — állást foglalni? Nem veszélyezteti-e az ország külpolitikai érdekeit már maga a témával való, nyilvánosságelőtti foglalkozás is és nem veszélyezteti-e különösen most, amikor a világban minden cseppfolyós, *panta rhei*, minden borotvaélen táncol és *nagyon nehéz lenne megjósolni, hogy az elkövetkező hónapokban nem robban-e ki valamely olyan esemény a világpolitikában, ami népek és nemzetek mai elhelyezkedését, nyugalmi állapotát, irányzatát és orientációját gyökerében megváltoztathatja.*

A hivatalos külpolitika általában nem szereti, ha külügyi kérdésekhez olyanok szólnak hozzá, akik — hogy úgy mondjuk — nem tartoznak a diplomácia művészetének *professzionistái* közé. Azzal érvelnek, hogy a kívül állók, akik nem látnak be a diplomácia finom hálózatának szövedékébe s nem járatosak a kulisszák mögött, természetsszerűleg nem lehetnek tájékozva sem folyamatban lévő tárgyalásokról, sem olyan tényekről, amelyek éppen diszkrét és bizalmas jellegüknél fogva nem kerülnek és nem kerülhetnek nyilvánosságra sem a sajtóban, sem egyebütt, hanem a titkos dossziék, levéltárak és a jól lezárt Wertheim-szekrények mélyén őrzött protokollokban élnek a maguk külön életét, a nagyközönség felé pedig csak hatásukat éreztetik anélkül, hogy a közönségnek maguknak a tényeknek a létezéséről fogalma volna. *A tények és tárgyalások ismerete, kiváltképpen pedig beható ismerete nélkül a külpolitika részletkérdéseihez hozzászólni, azokban állást foglalni teljes-*

séggel lehetetlen és veszélyes is, — a külpolitika hivatásos és hivatalos irányítói szerint. És ebben a hivatásos külpolitikuskoknak elvitathatatlanul igazuk is van.

EGÉSZSÉGES KÜLPOLITIKAI ÖSZTÖN

A magyar közvéleménynek — általában: közvéleménynek — az érdeklődése azonban rendszerint *nem is a külpolitika részletkérdései felé* fordul, hanem *ama nagy kérdések felé, amelyek egy nemzetnek, ebben az esetben a mi magyar nemzetünknek külpolitikai elhelyezkedését, a világban, respektíve: Európában, még inkább: Középeurópában való hatalmi helyzetét határozzák meg, egyben pedig az egész nép számára kicövekelik azt az európai, helyesebben: nemzetközi utat, amelyen járva, nemzeti és népi törekvéseit a lehető legnagyobb mértékben, emberi számítás és emberi lehetőségek szerint hiánytalanul valósíthatja meg.* Itt pedig nemcsak, hogy nem káros a népnek a külpolitika iránt tanúsított érdeklődése, de *eredményes külpolitika s annak természetes velejárója: eredményes katonapolitika és eredményes külgazdasági politika a nemzeti érzésű tömegeknek consensusa, a nacionalista közvéleménynek együttérzése nélkül meg sem valósíthatók.* A hivatásos külpolitikusok minden bizonnyal tökéletesen megtanulták a diplomáciai történelemtől a nemzetközi jogtudományig mindazokat a stúdiumokat, amelyek őket hivatásuk jó ellátására képessé teszik, azonban *mint minden politika, a külpolitika is csak abban az esetben lehet eredményes, ha az a legszélesebb néprétegek ösztönös megérzéseivel összhangban áll.* Ezeket az ösztönös és éppen ösztönösségüknél fogva csalhatatlan népi megérzéseket pedig a külpolitikus ¹³ csak akkor tudja a maga lelkének antennáival felfogni és csak akkor tudja a maga diplomáciai tudásán keresztül a gyakorlati életben érvényesíteni, ha magukat a tömegeket nem zárjuk el attól, hogy felfogásuknak a külpolitika nagy és elhatározó kérdéseiben is hangot adjanak és nem terheljük meg őket azzal a gátlással, hogy a külpolitikai kérdésekben való véleménynyilvánítás esetleg már önmagában is veszélyeztetheti az ország külpolitikai érdekeit.

Ne felejtjük el, hogy éppen az elmúlt két évtized során maguk a hivatalos és hivatásos politikusok is mennyit panaszkodtak amiatt, hogy a *Habsburg-ház Auszriájával való, négy százesztendőös kényszerű együttélés során a magyar nemzeti közvélemény külpolitikai érdeklődése mennyire ellanyhult* és ennek következtében külpolitikai tájékozottsága mennyire elsorvadt. Ha emiatt hivatásos és hivatalos politikusok panaszkodtak, úgy ez föltétlenül annak a jele, hogy *a hivatalos külpolitika sem tudja nélkülözni a nemzeti közvélemény egészséges*

és ösztönös külpolitikai megnyilatkozásait, mert e megnyilatkozások hiányában a külpolitikai tevékenység feltétlenül légüres térben mozog. Már pedig a nemzeti közvélemény sajnosán nélkülözött külpolitikai érdeklődését felkelteni és külpolitikáról nem mint elzárt és holmi *idegeneknek tilos a bemenet*” feliratú táblákkal ellátott területről beszélünk előtte, hanem lehetővé tesszük, hogy ebbe, a számára négy évszázadon keresztül elzárt birodalomba maga is betekinthesse. Egyben pedig megértetjük vele azt is, hogy a külpolitika eseményei ma már a nemzet minden egyes tagját elsősorban és közelről érdeklik, hiszen ezeknek az eseményeknek mikénti alakulásától, vagy mikénti alakításától nemcsak a szorosán vett nagypolitika, tehát nemcsak a háború és béke kérdése függ, de ezektől az eseményektől függ a takarékbetétek biztonsága is, a búza ára is, a gyermek jövője is, sokszor a betevő falat kenyér könnyebb megszerzésének lehetősége is. Ha tehát a magyar embert elsősorban érdekli, hogy a választások során ki és milyen programmal lesz országgyűlési képviselő, s egy-egy választás során hatalmas lángokban csaphatnak föl a szenvedélyek, akkor *a magyar embert az is kell, hogy érdekelje, hogy nemzete miként és merre járja az európai történelem útját*. Mert ha a nagy szenvedélyeket felszító választás a magyar nép számára legfeljebb azt dönti el, hogy négy esztendőn, vagy öt esztendőn keresztül a nép bizalmából, vagy — az eddigi nyílt választások segítségével — sokszor a néptől különálló tényezők bizalmából ki viseli a büszke törvényhozói címet, addig a nemzet helyeá, vagy helytelen külpolitikai orientációja magának a népnek egész életlehetőségét, személyi biztonságát, anyagi jólétét, a jövő magyar nemzedék egész történelmi sorsát képes előnyösen, vagy hátrányosan befolyásolni.

REJTELMES ERŐK A KÜLPOLITIKÁBAN

A hivatásos külpolitikusokon kívül *a magyarországi baloldali, álnaciondlista politikai és sajtóbeli tényezők* még azok, akik sohasem restek a nacionalista magyar tömegek előtt hangsúlyozni, hogy a külpolitika kérdéseivel való foglalkozást teljes egészében át kell engedni a hivatalos külpolitika, helyesebben: a mindenkori kormánypolitika számára. Ez az intelem, mint minden olyan intelem, mely a magyarországi judeo-liberális és judeo-marxista oldal részéről hangzik el a magyar nacionalista tömegek felé, természetesen szintén *nem nélküli a célzatosságot*. A magyarországi politikai zsidóságnak elsőrendű érdeke az, hogy a magyar tömegek továbbra is közömbösen, érdektelenül forduljanak el a külpolitikai kérdésektől és

külpolitikai érzékük megmaradjon abban az eltompultságban, amelynek szülőatyja az a négy évszázad, amely idő alatt a magyarságot súlyosan, életbe vágóan érintő külpolitikai kérdésekben a má megkérdésünk nélkül, a mi hozzájárulásunk nélkül, nem egyszer a mi akaratunk ellenére és még többször a mi rovásunkra a Ballhausplatzon döntöttek. *A magyarországi politikai zsidóság nagyon jól tudja, hogy a magyarságnak újra feléledő és cselekvésbe lendülő külpolitikai ösztöne feltétlenül az erőteljes magyar nacionalizmus érdekei irányában fejt ki a maga hatóerejét,* már pedig amennyire az erőteljes belpolitikai nacionalizmus és az erőteljes gazdasági nacionalizmus a magyarországi liberális, demokrata és marxista zsidóság számára „idegen eszmét” és alkotmányserelmet jelent, nem kevésbé jelent idegen eszmét és alkotmányserelmet a judeo-liberalizmus és a judeo-bolsevizmus számára a törzsmagyarság erőteljes külpolitikai nacionalizmusa sem.

A külpolitikai kérdéseknek, elsősorban pedig a külpolitikai orientáció kérdésének zárt területként való kezelését, a kérdések megvitatásától való tartózkodást pedig a magyarországi zsidó-érdekeltségű politikai baloldal annál inkább megkövetelheti a nacionalista magyarságtól, mert hiszen *ezt a tartózkodást csak a nacionalista magyarságtól követeli meg, önmagának százféle csatornája lévén, amelyeken keresztül a magyarországi politikai zsidóság a nemzetközi zsidósággal érintkezhetik és azzal egyetemben a saját külpolitikáját csinálhatja anélkül, hogy bármelyik államnak, bármelyik gazdának külpolitikai érdekeire tekintettel lenne, vagy tekintettel akarna lenni.* A magyarországi szabadkőművességnek például mindenkor módjában áll, hogy a szabadkőművességben felépített hajszálcsovességi rendszeren keresztül a francia, az angol, vagy a svájci szabadkőműves páholytestvér fejtsen ki tevékenységet olyan kérdésekben, amelyekhez látszólag sem a franciáknak, sem az angoloknak, sem a svájciaknak semmi közük sincs, de amely kérdések a magyarországi szabadkőművesség megítélése szerint a magyarországi zsidóságot — igen is — elsőrendűen érdekelhetik. A szabadkőművesség, a szociáldemokrácia, a bolsevizmus, az *Alliance Israelite*, az *Emberi Jogok Ligája* a maguk külön-különálló, de lényegükben teljesen egyyvé forrott intencionáléi révén egyben kiválóan kiépített és nagyszerűen megszervezett külügyi hivatalok is, amelyekkel a Vatikán kétezeréves diplomáciája, vagy a Foreign Office tökéletes ügynöki hálózata is alig-alig veteledhetik.

A századvégi és századeleji fiatal magyar nemzedék még emlékszik rá, hogy a háború utolsóelőtti évében, 1917-ben, amikor a magyar nemzet és minden nemzet színe-virága a fronton volt, amikor a nemzet élet-halálharcát vívta a jövőjéért és ebben a jövőben a történelmi határokért, amikor min-

den nemzet teste körül lövészárkok és drótakadályok jelentették a véres sorompókat s amikor e sorompókon keresztül élő ember nem hatolhatott át az ellenséggel való cimboraságnak gyanúja nélkül, akkor a *II. Internacionálé, a szociáldemokrácia nyugodtan tarthatott világgkongresszust Stockholmban. Az egymással fegyveres harcban álló nemzetek túlnyomórészt zsidó marxista vezérei akadálytalanul tanácskozhattak a világ proletárjainak egyesüléséről, a világforradalom módszereiről és eszközeiről. Magyarországról is résztvett a világgkongresszuson négy zsidó marxista, Garami Ernő, Kunfi Zsigmond, Rothenstein Móric és Weltner Jakab s a világ, helyesebben a központi hatalmak forradalmasításának pokoli munkája csodálatosképpen ezután a stockholmi marxista-zsidó világgkongresszus után kezdődött meg a maga alvilági rendszerességével. Ime: egyetlen példa, amikor a judeo-marxista baloldal egyéni külpolitikai akciót bonyolított le s ennek a zsidó-baloldali külpolitikai akciónak, ennek a céltudatos forradalmasításnak az eredménye — például — reánk nézve az évezredes, történelmi Magyarország teljes felbomlasztása, a szent határok lebontása és a magyarságnak, mint a Kárpátok medencéjében uralkodó és az Istentől uralkodásra hivatott fajtának szétporlasztása lett.*

A LÁTHATATLAN VEZÉRKAR

Ám ha a *II. Internacionálé, a szociáldemokrácia* a maga nemzetközi szervezetein keresztül lelkiismeretlenül és céltudatosan folytathatta és folytatta a maga külön külpolitikai akcióit és eredménnyel tevékenykedhetett a központi hatalmak és bennük az évezredes Magyarország forradalmasításán és a magyar nacionalista erők gonosz elernyesztésén, még *dühösebb lendülettel és évszázadok alatt kifinomult alattomosággal dolgozhatott a szabadkőműves páhókban tömörült nemzetközi zsidóság a központi hatalmak ellen és Magyarország történelmi testének széttörésén. Dr. Somogyi István mesteri alaposággal mutatja meg könyvében a vüagszabadkőművesség igazi arcát (Dr. Somogyi István: *A szabadkőművesség igazi arca.*) s soha meg nem cáfolt adatokkal bizonyítja, hogy ez a világ szabadkőművesség mindig külön utakon járt, mindig az erőteljes nacionalista, fajvédő erők és erkölcsi tényezők ellen dolgozott s hogy két évszázad óta minden forradalom, felfordulás, nyugtalanság és nyugtalanítás mögött a nemzetközi szabadkőművesség állott. V/ichtl Frigyes osztrák képviselő is megállapítja és az adatok halmazatával bizonyítja *Weltfreimauerei, W élt revolution, Weltrepublik* című munkájában, hogy nem volt olyan bomlasztó erő a nemzetek életében, nem volt liberális jellegű, elsősorban a zsidóság emancipációjára törekvő forradalom és alig volt olyan jelentős politikai*

gyilkosság, melynek gondolata ne a szabadkőműves páholyokban született volna meg, s melynek tervezetét ne azok a páholy mesterek dolgozták volna ki, akik *egy láthatatlan főnök*, egy láthatatlan vezérkar utasításai szerint építettek világszerte egy új világbirodalmat. S hogy ennek a világbirodalomnak nem álma, hanem tényleges célja, az elérésére irányuló konkrét törekvés ott él a világszabadkőművesség programjában és meghatározza annak minden munkáját, mi sem bizonyítja jobban, mint az az intelem, amelyet „*az Egyesült Államok déli igazságszolgáltatásainak szertartáskönyve*” szerint ajánlanak minden, a vezető tisztséggel megbízandó szabadkőműves figyelmébe. „*Testvér, — mondja az intelem — Te most olyan Rend kötelékébe óhajtasz lépni, amely ha eddig csak részleges eredményt ért is el, több, mint 500 éve csendben és titokban dolgozik egyetlen cél megvalósítása érdekében. A kötelesség, amelyet most vállalsz, veszélyt is hozhat Rád, mert ez a Rend a nemzetek ügyeivel foglalkozik és a jövőben világhatalomra törekszik*”.

A PÁHOLY KIROBBANTJA A HÁBORÚT

E világhatalomra való törekvés egyik eszköze volt az *1914-es világháború előkészítése és kirobbantása*, mert a szabadkőművesség ezt a háborút akarta felhasználni arra, hogy annak nyomán aitalanos lorradaiom és összeomlás közepette épüljön föl a bolsevizmuson keresztül a zsidóság vüágállama. A sarajevói gyilkosok hadbírósaági tárgyalásán mind a két gyilkos, a szabadkőműves *Csabinovics* és a szabadkőműves *Princip* egyként bevallották, hogy a *szabadkőműves -páholyok Ferenc Ferdinándot már 1910-ben halálra ítélték* s hogy erről a halálos ítéletről mind a két gyilkost ugyanaz a szabadkőműves *Ciganovics* tájékoztatta, aki *Principet* és *Csabinovicsot* a merényletre kiképezte. *Erről a halálos ítéletről s a trónörökös meggyilkoltatásának a szabadkőművesség által várt és előkészített világháborús következményeiről a magyarországi szabadkőművesség, illetve az itteni páholy főmesterek te kellett, hogy tudjanak, hiszen a szerb szabadkőművesség, melynek vezetője, Nikolajevics Szeptomir, már 1908-ban megindította világszerte a szabadkőműves akciót a Monarchia ellen, a Magyarországi Szimbolikus Nagypáholy kötelékébe tartozott. Ugyanez a Nikolajevics Szeptomir 1908-ban Budapesten tárgyalta a Magyarországi Szimbolikus Nagypáholy vezetőivel, de Budapesten járt a sarajevói merénylet értelmi szerzője, Kazimirovics is, még pedig közvetlenül azután, hogy sikerült kiválogatnia a merénylet végrehajtóit, sőt: a merényletet nem is volt szabad végrehajtani addig, míg ez a Kazimirovics Buda-*

pestről vissza nem tért. Erről a tényről a hadbírószági tárgyaláson így vallott Csabrinovics:

— Kazimirovics azután, hogy a merénylet végrehajtását Princippelel együtt vállaltuk, azonnal külföldre utazott. Beutazta az egész kontinenst. Megfordult Budapesten, Oroszországban és Franciaországban. Valahányszor én Ciganovicsot kérdeztem, hogyan áll az „ügyünk”, azt szokta mindig felelni: „Majd akkor, ha Ő — t. i. Kazimirovics — megérkezik”. Akkoriban mondta nekem Ciganovics azt is, hogy a trónörököszt már évekkel ezelőtt halálra ítélték, csak nem voltak embereik, akik ezt végrehajtották volna. Mikor Ciganovics a browningot és a töltényeket átadta, így szólt: „Az az ember (Kazimirovics) tegnap este Budapestről megérkezett”. Én tudtam, hogy Kazimirovics az utazást a mi „ügyünkkel” kapcsolatban vállalta s hogy külföldön bizonyos körökkel tárgyalásokat folytatott.

Elnök: Nem mese az, amit Te itt elmondasz?

Csabrinovics: Tiszta igazság és százszor igazabb, mint az önök bizonyítékai a Narodna Obránáról.

Mindezeknek és minden egyebeknek tudatában teljes joggal teszi fel könyvében Somogyi István a kérdéseket:

Mit keresett Nikolajevics Szeptomir a budapesti nagypáholyban 1908 őszén!

Igaz-e, hogy a magyarországi szabadkőművességnek, amelynek kötelékébe tartozott a Nikolajevics Szeptomir vezette alatt álló szerb szabadkőművesség, látni és hallani kellett a monarchia elleni szabadkőműves aspirációt az egész világon?

Mivel ellensúlyozta ezt?

Felhívta-e erre a magyar kormányok figyelmét?

Figyelmeztette-e a nemzetet, hogy ezeréves léte ellen orvátadás készül?

Miért utazott a merénylet értelmi szerzője, Kazimirovics azután Budapestre, hogy a merénylet végrehajtóit kiválogatnia sikerült?

Mit keresett ez a szerb főszabadkőműves Magyarország fővárosában s volt-e a páholyban?

Miért nem volt szabad a merényletet — ahogy Csabrinovics vallotta —addig végrehajtani, amíg ez a Kazimirovics vissza nem tér?

Miért volt ennek a Kazimirovicsnak a merénylet előtt közvetlen utolsó stációja ismét csak Budapest?

És kérdezzük meg a megidézettek szellemeit ennél a borzasztó tetemrehívásnál ősi magyar szokás szerint, hogy büns-e hát a világ szabadkőművessége és a magyarországi szabadkőművesség ez ő halálukban, az ő nyomorúságukban, az ő testi és lelki lezüllésükben, s mindabban a bajban, amit a háború zúdított az emberiségre?

Mi pedig kérdezzük meg: vajjon vannak-e titkos és rejtelmes erők, amelyek a magyar nacionalisták és a magyar nacionalizmus ellenére önálló külpolitikát csinálnak s igaz-e, hogy ez az önálló külpolitikai tevékenység a mi erőteljes magyar nacionalizmusunkat és annak kiteljesedő célját: o *történelmi Magyarországot* veszélyezteti?

GYANÚS MOZGOLÓDÁSOK MAGYARORSZÁG ELLEN

Nem föltétlenül szükséges azonban visszamenni a húsz- esztendő, tragikus múltba, ha a magyarországi baloldalnak, a judeo-marxizmusnak és judeo-liberalizmusnak felelőtlen, egyéni, a magyarság legelemibb életérdekeivel szembenálló külpolitikai akcióira óhajtunk bizonyítékokat nyerni. Köztudomású, hogy Istenben boldogult Gömbös Gyulánknak külpolitikai zsenialitása már akkor meglátta a Róma—berlini tengely realitását és európai szükségszerűségét, amikor ennek a tengelynek a realitásában és szükségszerűségében úgyszólván még sem Rómában, sem Berlinben nem hittek. *Külön tragédia, hogy ez a hatalmas és ma már világbirodalmakat és világrészeket átfogó külpolitikai konstrukció az ő halála után vált igazi és élő valósággá, ez azonban mítsem változtat azon a tényen, hogy a magyarságnak Róma és Berlin felé irányuló, Béccsel és Varsóval kombinált, a magyar nép legelemibb életérdekeinek megfelelő, de a magyarság külpolitikai ösztönével is összhangban lévő orientációját részben ő kezdeményezte, részben az addig tett, sokszor bátortalan lépéseket ő öntudatosította.* Végső eredményében is: Gömbös Gyula a magyar nemzet külpolitikai elhelyezkedését oly tökéletesen és oly realisan kiépítette, hogy utódjára — a napi eseményekkel szemben való állásfoglalás és helyes magatartás köteleességén túl — e tekintetben mindössze az a feladat maradt örökségképpen, hogy Gömbös Gyula alkotásait okosan épségben tartsa és azokat a kor és az események következményei szerint tovább építse. És mert ez a Berlin—Róma tengellyel való egészséges összetartozásunk semmi tekintetben sem felelt meg a magyarországi liberalizmus és a magyarországi demokrata-marxizmus érdekeinek, csak a közelmúltban voltunk tanúi annak, hogy *bizonyos magyarországi körök milyen fejlett technikával, de egyben milyen céltudatosan, milyen finoman, milyen óvatosan igyekeztek — mindenkor a jól felfogott magyar érdekek álarcában — petárdákat helyezni el a jobboldali értelmészű, magyar nacionalista külpolitika sínpályája alá, remélvén, hogy ha működésük során nem is érhető el egy külpolitikai Biatorbágy: a magyar vonat kisiklítása, vagy legalább is menetrendi zavarai biztosíthatók lesznek.*

Mindnyájan emlékezhetünk rá, hogy a múlt esztendő, az

1937-es év utolsó negyedében milyen *szívós és elkeseredett propaganda* indult meg a világ zsidóságának sajtójában Magyarországnak a Berlin—Róma-tengelytől való eltávolítása érdekében. A szerepek nagyszerűen fel voltak osztva s a rendezés is olyan mesteri volt, mintha a zsidó színpadtechnika nagymesterének, *Reinhardtnak* valamely diplomáciai „vetülete” vette volna kezébe az ügyek irányítását. A magyarországi zsidó sajtó óvatos volt és számolt egyrészt a hazai közhangulattal és számolt — főképpen — a hazai körülményekkel. Ilyenformán a magyarországi zsidóság sajtója egyetlen szóval sem követelte, vagy sürgette a Róma—Berlin tengelytől való eltávolodást, hanem e téren megelégedett azzal, hogy *erősen tamáskodott a tengely realitásában és vérfagyasztó színekkel ecsetelte azokat a veszedelmeket, amelyek az olasz és német nacionalista hatalmakat a „világdemokráciák” összefogása révén fenyegetik, ha a tengelyt és a tengely megeremtése után a szoros együttműködést meg „merik” valósítani.* Ebben az a burkolt figyelmeztetés is benne volt Magyarország felé, hogy amennyiben tehát mi sürgősen hátrat nem fordítunk Rómának és Berlinnek, ha merünk továbbra is kirtartani nacionalista barátaink mellett, akkor ezek a nyugati „világdemokráciák” úgy bekapnak bennünket, mint macska az egeret, ha ugyan mindjárt és újból fel nem négyeinek és elrettentő példaként testünk foszlányait ki nem szegezik London, Washington, Páris és — *last not least* — Moszkva kapuira, A Magyarország és a Róma—Berlin-tengely államai közötti külpolitikai barátság megrontására irányuló propaganda aktív munkája a *külföldi zsidó sajtóra* *hárult.* Ennek a külföldi zsidó sajtónak tétetett részint a szabadkőműves páholyok, részint az *Alliance Israélite* részéről kötelességévé, hogy *amidőn 1937 októberében a római jegyzőkönyvek alapján kötött kereskedelmi szerződések keretében ismét sor került az évente folytatandó megbeszélésekre s ezzel kapcsolatban az 1932-ben kötött úgynevezett Brocchi-egyezmény és a búzaexportkedvezmények gondolatán felépült egész Brocchi-rendszer revízió alá vétetett, ez a külföldi zsidó sajtó kürtölje tele az egész világot azzal, hogy Olaszország felmondani készül az 1934 márciusában kötött római gazdasági jegyzőkönyveket.* A cél világos volt: a Magyarországra is beengedett külföldi zsidó lapok közlései és az azokon alapuló hisztériás szájpropaganda alapján elhínteni a bizalmatlanságot a magyar népből Olaszországgal szemben.

AKNÁK

A BROCCHI-RENDSZER ALATT

Erre a céltudatos, gonoszkodó mesterkedésre már azok legkedzetén világosan rámutatott elsősorban a német sajtó, melynek egyik orgánuma, a *Kölnische Zeitung* 1937 október 15-iki számában leleplezi, hogy „a Magyarország és Olaszország között

küszöbönálló gazdasági tárgyalások különböző hírek elterjesztésére vezettek, amelyek az 1934. évi, március havi római gazdasági jegyzőkönyvek felmondásáról véltek tudni. Mind Ezeket a híreket úgy budapesti, valamint bécsi hivatalos helyről is megcáfolták. A mostani tárgyalásoknál, amelyeket Magyarország Olaszországgal és Ausztriával folytat, természetesen nem magukról a római jegyzőkönyvekről, hanem a római jegyzőkönyvek alapján kötött kereskedelmi szerződések keretében évente folytatott megbeszélésekről van szó. A magyar—olasz gazdasági viszonylatban mindenek előtt a magyar búza elhelyezése képezi a megbeszélés legfontosabb tárgyát. Miután a magyar búzának úgy a termésmennyisége, mint a minősége évenként változik, ennél fogva az árakat is minden évben újból meg kell állapítani. Az ezévi tárgyalásokban új mozzanatot csak az úgynevezett Brocchi-rendszer kérdése képez a maga gazdasági következményeivel. Az 1932-ben kötött Brocchi-egyezmény előreláthatólag ebben az évben nem fog meg-hcsszabbíttatni, mert manapság nagyrészt elvesztette gazdasági jogosultságát, miután az exportkedvezmények rendszere erős bürokratikus és anyagi megterhelést képez. Annakidején azonban a Brocchi-rendszer az érdekelt államoknak jó szolgálato-
kat tett. A Brocchi-rendszer előnye Magyarország számára mindenekelőtt a magyar kiviteli felesleg fokozásában mutatkozott és így meglehetősen magas kliringkövetelés alakult ki Magyarország javára. Ennek a különleges fejlődésnek a következményeivel együttesen való rendezése talán még fontosabb, mint magának a Brocchi-rendszernek a tárgyalása. Mert a probléma ima az Olaszország felé irányuló magyar kivitel aktivitásában, nem pedig egyedül a búza-problémában jelentkezik, tekintve, hogy ma búzaszállítások né kül is aktív lenne Magyarország gazdasági viszonya Olaszországgal szemben.” Ezekhez az egyszerű, bár elvitathatlanul jelentős gazdasági tárgyalásokhoz fűzött a világzsidoság nemzetközi sajtója olyan kommentárokat, mintha itt a római jegyzőkönyvek felmondásáról lenne, vagy lehetne szó. A választ csattanósan megkapták ugyan nemcsak kútmérgezésük idején, de még inkább Ciano gróf, Schuschnigg kancellár és Schmidt államtitkár januári budapesti látogatásának alkalmából, ez azonban aligha riasztja vissza ezeket az alvilági erőket attól, hogy adandó alkalommal mesterkedéseiket a tengely államai és minden nacionalista állam ellen újból folytassák.

A BUDAPEST—PRÁGA— „TENGYELY“

Míg így bizalmatlanságot akartak ébreszteni a magyar-ságban Olaszországgal szemben, nem feledkeztek meg arról sem, hogy a magyar kérdésben ellentéteket igyekezzenek szí-

tani Németország és Olaszország között. Így a *Temps* 1937 október 16-iki számában Jacques *Bardoux* cikkezik és cikkében pozitív tényként állapítja meg, hogy Mussolininek minden törekvése az, hogy nyomást gyakoroljon Magyarországra egy magyar—cseh közeledés irányában. A *Paris Soir*-nak ugyan csak október 16-iki számában — mintha csak valamely rejtelmes karmester vezénylőbotjának beintésére állott volna elő ez az időpontbeli azonosság — J. J. *Tharaud* úr már úgy vélekedik, hogy „a magyarok mindinkább rájönnek, hogy Mussolini nem ragaszkodik a revízióhoz, másrészt az Anschlusztól való aggodalom felébreszti a németellenes hangulatot s Budapesten sokan belátják, hogy magyar érdek (és itt egyszerre kibújik a lóláb) a kisantanthoz való közeledés”, öt nappal később, október 21-én már a *Republique*-ben fúj hasonló nótát J. P. *Gérald* úr, lelkendezve hirdetvén „jó forrásból” szerzett azt az értesülését, hogy „a magyar politika a Róma—Berlin tengelytől elválni törekszik s Pár ishoz és Londonhoz keres közeledést!”, hogy egy napra rá ugyanebben a lapban Pierre *Dominique* „állapítsa meg”, hogy „Magyarország mindinkább Bécshez és Prágához közeledik a német veszély miatt”. Mi sem természetesebb, mint hogy a hazugságok és rágalmak propagandájának jól előkészített hadjáratából a csehek sem maradhattak ki s az október 23-iki *Lidové Noviny* már a baráti szomszéd: Ausztria kancellárját tanítja ki, kötelességévé tevén, hogy „győzze meg a felelős magyar államférfiakat, hogy a lehető legrövidebb időn belül iparkodjanak létrehozni a modus vivendit Csehszlovákiával”. Nincsen szükség arra, hogy a nemzetközi szabadkőműveség szolgálatában álló nagy nyugati és kisantantbeli sajtóorgánumok egész során végigmenjünk a nemzetközi zsidóság előbb jelzett akciójának bizonyítására s ha még csak azt említjük meg, hogy a *République* október 24-iki és a *Paris Soir* október 25-iki számainak tanúsága szerint ezeknek a nyugati demokráciáknak lapjai minden egyes lehető alkalmat, így például akkor a *Mussolini—Ribbentrop-találkozó* alkalmát is felhasználták arra, hogy a nemzetközi közvéleménybe beleszuggerralják Magyarországnak a Róma—Berlin-tengelytől való eltávolodását és ezzel bizalmatlanságot igyekezzenek kelteni Rómában és Berlinben egyaránt Magyarországgal szemben, akkor hihetőleg mindenki előtt világossá vált, hogy a nemzetközi zsidóság részéről Magyarország és nacionalista barátai ellen akkor sem folyt egyéb, mint az újságírói jó értesültség hamis és hazug álarca alatt egy gonosz, tervszerű, mérgező propagandának a megindítása és céltudatos végrehajtása.

Míg mindezek a külföldön folytak, addig a magyarországi liberális és „alkotmányvédő” sajtó is igyekezett eleget tenni annak a kötelességének, hogy a saját frontszakaszán eredményesen vakolja az igazi „Láthatatlan Front” részéről reaosztott

feladatokat. Már említettük, hogy a hazai közhangulat és a hazai körülmények nem látszottak alkalmasoknak arra, hogy a magyarországi zsidó és szabadkőműves sajtó hangulatot merjen csinálni a Róma—Berlin-tengelytől való eltávolodás mellett. Itthon tehát a, program másik részét igyekeztek megvalósítani és feltárták a Csehországhoz való csatlakozás, a cseh „demokráciával” való együttműködés felmérhetetlen előnyeit. Arról mentői kevesebb szó esett, hogy ez a Csehország a legszorosabb politikai, gazdasági és katonai szövetségben áll a Szovjettel, arról sem beszéltek, hogy Csehszlovákia katonai szempontból alig tekinthető másnak, mint az orosz bolsevik légitolta hatalmas anyahajójának, annál többet magasztalták azonban a cseh demokráciát, a csehekkel való szoros együttműködés gazdasági előnyeit, — az egész történelmi magyarság európai elhivatottságát, jövő törekvéseit nem tudván mérni mással, mint azzal a bizonyos örök „egy tál lencsével”, amelynek biztosítása fejében a nemzetközi szabadkőművesség magyarországi ügynökei annál könnyebben lemondanak az ezeréves magyarság történelmi aspirációiról, mert hiszen az ő történelmi aspirációik egészen mások, homlokegyenest ellenkezők, mint amelyekre mi, magyar nacionalisták hittel és tíz évszázad boldogan teljesített parancsai szerint esküszünk.

Mindenesetre érdekes, egyben azonban fölöttébb megnyugtató is, hogy német barátaink mennyire éles szemmel látták ezeket a sötét külpolitikai akciókat, mennyire nem voltak hajlandók félrevezettetni magukat a célzatos ugratások által és mennyire tudták, hogy a magyar nacionalista társadalom célkitűzéseitől csillagászati távolságban meghúzódo elemek azok, akik a diplomáciai zavarteltés sunyi eszközeivel akartak éket verni a nacionalista államok közé. Érdemes volt — a magyarországi titokzatos páholybeli erőknek is érdemes lett volna — elolvasni a *Berliner Börsenzeitung* október 16-iki estilapjának Budapestről keltezett cikkét, amelyben ez a tekintélyes német nacionalista lap megállapítja, hogy „Gömbös Gyula utódjának, Darányi Kálmánnak abban megnyilatkozó rendkívüli képessége, hogy tárgyi és személyi ellentéteket a belpolitikában kiegyenlítsen és mindenütt rokonszenvet keltsen, oda vezetett, hogy cselekvéseinek, az illető ítélezőnek beállítottsága szerint, csodálatosan különböző magyarázatot kellett tőlük várni. Az ellenzék (itt a lap természetesen és az alábbiakból kitetszően mindenkor a baloldali, hogy úgy mondjuk: népfrontos ellenzékre céloz) mindent megkísérel, hogy Darányit elődjének reformeszméitől eltérítse és a liberális irány zavaros vizeire való befordulásra kényszerítse. A rendszerváltozásnak a kormány részéről a különböző jobboldali mozgalmak ellen való kíméletlen harcban is meg kellett volna nyilvánulni. És mert ez nem ment olyan egyszerűen, ezért elő kellett venni a „pángermán veszé-

delemről”, a „diktatúrás törekvésekről” és az ezeréves magyar alkotmány ellen állítólag tervezett „merényletekről” szóló jel-szavakat, hogy *as egyesült zsidó liberális, legitimista és nagykapitalista köröknek* lehetőség adassék Magyarországon a történelem kerekét visszafordítani. Hogy ezt a célt elérjék, — amelyet a magyar belpolitikának a külpolitikai orientációval való szoros kapcsolata mellett németellenes külföldi befolyásokkal még előmozdítottak — *minden, még a legelvetendőbb eszköz is jó volt*, mint ahogy ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az év tavaszán a Német Birodalomnak tulajdonított állítólagos magyarországi puccsszándékok. A Róma—Berlin tengely létrejötte és a Mussolini németországi látogatása által meggyőzően megnyilvánult német—olasz barátság a legutóbbi hetekben (1937 októberének első felében) most már lényegesen fokozták azoknak a köröknek belpolitikai aktivitását, amelyek *igynevezett demokratikus célkitűzéseikkel Magyarország új külpolitikai orientációját a francia—angol tétel és a Hodzsa által képviselt középeurópai program értelmében akarnák keresztülvinni*. Nem véletlen, hogy a magyar (baloldali) ellenzéki pártoknak ez a feltűnő élénksége párhuzamosan halad a kisantantnak megegyezési törekvéseivel és Franciaországnak újabb magyarországi szándékaival.” A *Berliner Börsenzeitung* budapesti levelezője itt rámutat arra, hogy *Lemery* szenátor kezdeményezésére 1937 kora őszén alakult meg Párisban a *Comité Franco-Danubien*, hogy *Xavier Vallat* képviselő vezetése alatt *Magyarország barátai* elnevezéssel francia parlamenti csoport alakult, melyek mindegyike — a tudósító szerint — épp úgy, mint *Reynaud* volt francia miniszter budapesti látogatása, ugyanazt a célt követi, hogy Magyarországot a Berlin—Róma tengelytől és természetes barátaitól elidegenítse, hogy „*mint a kisantant megbízható közép- és nyugati demokráciáknak további támpontot nyújtson Közép- és Délkelet-Európában* “*Németország és Olaszország ellen*”.

„EGYES MAGYAR ZSIDÓK GENFBEN

Ne higyjük azonban, hogy csupán a magyarországi zsidóság szerint „elfogult”, antiszemita német sajtó vette észre a magyarországi zsidó liberális és nagykapitalista, nemkülönben legitimista elemeknek a természetes és szükségszerű magyar külpolitikai rokonszenvektől és beállítottságtól merőben eltérő különleges, önálló és egyéni külpolitikai mesterkedéseit. Azt, hogy bizonyos francia körök mindent elkövettek Magyarországnak a Róma—Berlin-tengelytől való eltávolítására, egyéb külföldi sajtóorgánumok mellett megírta október 15-iki számában a *Kurier Warszawski* is, *Magyarország válaszüton* című cikkében leszögezvén, hogy *Reynaud volt francia*

miniszter nagyon fontos misszióval jött Budapestre s ez t misszió kapcsolatban van Ausztriának és Magyarországnak a Berlin—Róma-tengelyhez való közeledésével. Reynaud bécsi előadását Bécsben intellemtnek vették, hogy a kormány tartson ki a semlegesség útján. Ilyen irányban működik Reynaud Budapesten is”. *Egy nappal később, 1937 október 16-án pedig Magyarország és a Róma—Berlin-tengely cím alatt nagyobb cikket közölt a genfi Action Rationale és cikkében nyomatékosan kiemelve a magyar külpolitika orientációjának változatlanságát, a következőkben rántja le a leplet egyes magyarországi magánkülpolitikusok figyelemreméltó mesterkedéseiről: „A genfi tárgyalások kapcsán a cseh-szovjet sajtóirodák nagy lármát csaptak, mert azt hirdették, hogy Magyarország új külpolitikát kezd. Már azt is elismerte a genfi cseh sajtóiroda, hogy Magyarország demokratikus országgá lett. Csak a jugoszláv diplomaták és az Avala mutatott megfelelő reális és tartózkodó magatartást, ellenben egyes magyar zsidók sokat nagyképűsködtek a népszövetségi palotában és a cseh-szovjet híreszteléseket terjesztették, miközben nagyban hirdették, hogy Olaszország magára hagyta Magyarországot, a pángemánizmus pedig be akarja kapni a magyar nemzetet. A csehek boldogan dörzsölték kezeiket, mert ezek a hírek jó szolgálatot tettek nekik“. És most szabad legyen megkérdeznünk:*

1. *vájjon nem feltűnő-e, hogy egy genfi francia lapnak is szemet szúr, hogy a népszövetségi palotában „egyes magyar zsidók” nagyképűsködnek?*

2. *vájjon nem felháborító-e, hogy ezek az „egyes magyar zsidók” Genfben, a népszövetségi palotában, de akárhol is, cseh—szovjet híreszteléseket terjesszenek?*

3. *vájjon Magyarország elsőrendű külpolitikai érdekeinek nem a legsúlyosabb mértékű rongálását jelenti-e, hogy „egyes magyar zsidók”, tehát ezidőszerint teljesjogú magyar állampolgárok, olyan magyar állampolgárok, akiket törvényeink és a kir. Kúria mint csupán izraelita hitfelekezetű magyarokat védenek, azt terjesszék hazájukról, hogy azt a római jegyzőkönyvek által véle szerződéses viszonyban, azokon túlmenően pedig baráti viszonyban lévő Olaszország magára hagyta f*

4. *vájjon nem gonosz megsértése-e a magyar külpolitikai érdeknek, hogy a velünk baráti kapcsolatban álló egyik nagyhatalomról „egyes magyar zsidók” azt a hírt terjesszék, hogy az Magyarországot „be akarja kapniT” És vájjon nem meríti-e ki a nemzetgyalázás tényálladáki elemeit az a tény, hogy „egyes magyar zsidók” — pláne külföldön — olyan híreket és hazug rágalmat terjesszenek, miszerint Magyarország nem áráll olyan nemzetekkel áráni baráti kapcsolatban, melyek Magyarországot „be akarják kapni”, tehát — más szóval — Magyarország teljes megsemmisítésére és a föld színéről való eltörlésére törekszenek?*

5. vájjon nem megbélyegzendő és megtorlandó eljárás-e, hogy „egyes magyar zsidók” nem átallanak külföldön olyan híreket terjeszteni, amelyek a cseheknek tesznek jó szolgálatot és amelyeknek hallatára a csehek dörzsölik boldogan a kezüket? — és végül

6. vájjon nem lett volna-e érdemes és célszerű kinyomozni, hogy kik is voltak hát azok az „egyes magyar zsidók”, akik ott ténferegtek, mászkáltak és a genfi Action Rationale szerint „nagyképűsködtek” a népszövetségi palotában? Vájjon nem lett volna-e érdemes ezeknek az „egyes magyar zsidók”-nak a kilétét és személyazonosságát megállapítani, nem lett volna-e érdemes utána nézni, hogy ezek az „egyes magyar zsidók”, akik Magyarországot a külföldön denunciólják, idehaza vájjon nem heves alkotmányvédők-e és ha ezek az „egyes magyar zsidók?” hazatérnek a csonka országba, nem lett volna-e érdemes és szükséges fülöncsipni és megtanítani őket arra, hogy hogyan kell viselkedniük és a magyar nemzet külpolitikai érdekeit hogyan kell respektálniuk azoknak a magyar állampolgároknak, akiket a magyar törvények és a kir. Kúria bölcs belátása arra érdemesítenek, hogy csupán felekezeti alapon különböztetik meg őket a római katolikus, református, evangélikus hit felekezetű, egyébként pedig semmiesetre sem sémita származású magyarságtól?

E kérdésekre a magyar nacionalizmus nem vár választ. Mi, magyar nacionalisták azonban hittel valljuk és a fentebbiek alapján bizonyítjuk, hogy vannak és élnek közöttünk olyanok, akik a magyarság külpolitikai érdekeit nem respektálják, ez érdekek ellen cselekszenek, külön külpolitikai akciókat kezdeményeznek és propagálnak, de valljuk azt is, hogy ezek az elemek lehetnek magyar állampolgárok, de nem lehetnek, soha nem lehetnek magyarok.

RÁGALMAK, AMIKRE NEM JÖN MEGTORLÁS

Az a féktelen gyűlölet, amely a magyarországi zsidóságot és a baloldali politikai és sajtóbeli tényezőket minden jobboldali nacionalista megmozdulás, szervezkedés, szervezet és megnyilatkozás ellen fűti, immár teljesen elvakult és elvakultságában nem hajlandó tudomást venni arról, hogy gyűlölete milyen súlyosan árt Magyarországot jó hírnevének és Magyarország külpolitikai érdekeinek. Emlékeztetes, hogy 1937 október 24-én, vasárnap délután Szálasi Ferenc ny. m. kir. őrnagy vezetésével hatalmas és fegyelmezett nagygyűlést tartottak Budapesten, a Budai Vigadóban a magyar nacionalista jobboldali pártok. Gyűlés után egy kisebb csoportot a rendőrök oszlásra szólítottak fel, ami rendben, minden rendzavarás nélkül meg is történt. Az egyik magyarnyelvű hétfői budapesti

lap, *A Reggel* viszont a lap első oldalán arról a hazug tényről tájékoztatta olvasóit, hogy *nyilasok szétkerítésére a katonaság segítségét kellett igénybe venni.*” És ennek a Magyarországról származó, hazug baloldali híradásnak a nyomán, az egyik legtekintélyesebb lengyel lap, az *I. K. C.* október 27-iki számában már azt írta, hogy *Magyarországon 18 év óta nem volt ilyen nagy tüntetés s a rendet csak a katonaság közbelépése tudta helyre állítani.* A gyűlés szónokai élesen támadták a kormányt, *fenyegették a rendőrséget és a csendőrséget.* Gyűlés után a kivonuló résztvevők *megrohanták a rendőrséget.*” A budapesti baloldali hírforrás után még cifrább dolgokat írt a jugoszláv *Obzor*, amely október 26-án *Véres összeütközés Budapesten* című cikkében már úgy tálalta fel *A Reggel* „tudósítása” nyomán a magyar viszonyokat, mintha Budapesten teljesen felborult volna a rend. A lap szerint „Szálasi őrnagy részvételével a magyarországi szélsőséges nacionalista pártok gyűlést tartottak és elhatározták az egységes nemzeti szocialista front megalakítását. Különösen agresszív volt Szálasi őrnagy beszéde, aki a pártja részére követelte az államhatalmat. A jelenvolt rendőrtiszt kénytelen volt a szónokot többször félbeszakítani, de az, valamint a többi szónok is nagyon gyengén reagált a figyelmeztetésre. A gyűlés után egyes szélsőséges csoportok tüntetést rendeztek az utcákon, különösen a Margit-körúton és a Széna-téren, ahol a rendőrséggel súlyos összeütközésre került a sor. A tüntetők a zsidók lakásainak az ablakait betörték. A Széna-téren egy erős nacionalista csoport körülvette a rendőröket és le akarta őket fegyverezni, de az utolsó pillanatban katonaság jött a rendőrök segítségére és szuronnyal szórta szét a tüntetőket. Mind a két részről igen sok sebesülés történt. Azt beszélik, hogy a szélsőséges mozgalom megerősödése folytán a kormány elhatározta, hogy nem terjeszti a képviselőház elé az új választójogi törvényjavaslatot, különösen a titkos választás miatt, mert ezzel az ország rendje súlyosan lenne fenyegetve.”

Az ország rendjét és jó hírnevét *az fenyegette súlyosan, hogy ilyen vad, bornírt és gonosz hírek a külföldi sajtóban, még pedig egy magyarországi magyarnyelvű lap hazug híradása nyomán megjelenhettek.* És mindenesetre csodálkozva kell tudomásul vennünk, hogy *A Reggel* ellen az ország érdekeinek rongálása címén *e hazug híradás miatt soha semmiféle eljárás nem indult,* a kormányzat a hazug híradás miatt sem a lap, sem annak felelős vezetői ellen semmiféle intézkedést nem tett, jóllehet *egyetlen pillanatig sem volt kétséges, hogy ezek a külföldi rágalmozó híradások a magyarországi „alkotmányvédő” A Reggel nyomán tüntették fel Budapesten a véres utcai harcok színtereként, hiszen ez a gonosz és vad hír más magyarnyelvű lapban meg sem jelent.* Az pedig, hogy ez a hamis és tendenciózus cikk a magyar hatóságok figyelmét el-

kerülte volna, annál kevésbé tételezhető fel, mert hiszen a közbiztonsági szervek a lapközlemény után hivatalos nyilatkozatban állapították meg, hogy ez a *katonai közbelépéssel végződött véres utcai harc csupán a megijedt, rémeket látó és gyűlölködő liberális sajtófantázia lázálmaiban élt.*

MAGYAROK A PRITOMNOSZT-KLUBBAN

Az elmúlt esztendő utolsó negyedében a magyar nacionalista közvélemény megütközéssel fogadta azt az egyéni és felelőtlen akciót is, amely a cseh-magyar kultúrkapcsolatok kimélyítésének cégere alatt még akkor is *külpolitikai demonstráció volt, ha a demonstrációban résztvevők egyike-másika erről talán nem is tudott.* A szabadkőműves *Láthatatlan Front* keze messzire elér és a maga sötét céljait ártatlannak látszó külsőségek mögött kendőzi el. Legalább is nem véletlen, hogy abban az időpontban, amikor a nemzetközi zsidóság hatalmas erőfeszítéseket tett Magyarországnak a Róma—Berlin nacionalista tengelytől való eltávolítására és Magyarországnak a csehekkel való megegyezésen keresztül a nyugati népfrontos demokráciákhoz és liberális demokráciákhoz való „gleichschaltolására”, Magyarországról a *Szép Szó* körül csoportosuló baloldali íróknak egy öttagú küldöttsége kereste fel Csehszlovákiát, hogy *demonstrálja a magyarországi baloldalnak az úgynevezett demokratikus cseh állam felé irányuló rokonszenvét.* A magyar nacionalizmusnak és a magyar nacionalista külpolitikai felfogásnak meg kell döbбennie azokon a nyilatkozatokon, amelyeket ennek az öttagú küldöttségnek egyik-másik tagja a cseh vendégszeretet árnyékában tett s fel kell vetnie ismételten a kérdést: *vájjon határozott nacionalista célkitűzések felé haladó, öntudatos nemzet megengedheti-e, hogy egyes tagjai a magyar külpolitikai érdekekkel homlokegyenest ellenkező akciókat bonyolítsanak le, olyan akciókat, amelyek teljes mértékben megnyerhetik a párisi Grande Orient de France tetszését, a magyar nemzeti jövőt és célkitűzéseket azonban nemcsak hogy nem tisztelik, de érvényesülésüket egyenesen meggátolhatják?*

Avagy mit szólunk ahhoz, hogy ezeket a magyar állampolgárságú baloldali írókat a sovinszta cseh *Pritomnoszt Chib* invitálta Prágába s hogy ezek a magyar állampolgárok, akik tollúkon keresztül, ha szűk területen is, de mégis beleszólnak a magyar közvélemény kialakításába, ezt a sovinszta cseh meghívást elfogadták? Mit szólunk ahhoz, hogy a felvidéki *Magyar Újság* október 21-iki száma szerint a *prágai előadáson a sovinszta cseh baloldali körök mellett a Hodzsa Milán és a cseh centralizmus szolgálatában álló magyar aktivisták — közönséges szóval: renegátok — tapsoltak a magyarországi*

eszmestestvéreknek? Mit szólunk ahoz, hogy a prágai előadás után *Necsas* népjóléti miniszter látta vendégül a budapesti írókat s hogy *ezeknek a pesti íróknak az előadására maga a prágai főpolgármester hívta fel a cseh főváros tanács-tagjainak figyelmét?* Mit szólunk ahoz, hogy ennek a baloldali író-küldöttségnek egyik zsidó tagja, *Ignotus-Veigelsberg* Pál Pozsonyban akként nyilatkozott, hogy „a magyar értelmiség elitje megcsömörlött a rendi szólamoktól” s hogy *ja Szép Szó ott akarja folytatni munkáját, ahol a magyar értelmiség 20 évvel ezelőtt abbahagyta.*” És vájjon nem kell-e gondolkodóba esnünk, olvasván a *Lidové Noviny* cikkét, amely szerint ezek a liberális, tollforgató argonauták prágai előadásai után *„különböző tárgyalásokat”* folytattak? Miféle *„tárgyalásokat”* folytattak? Kitől kaptak felhatalmazást *„különböző tárgyalások”* folytatására?

Ezek ismét csak olyan kérdések, amelyekre hiába várjuk a feleletet. Tényként kell azonban leszögezni, hogy *azok a zsidó, vagy zsidó szellemi és anyagi befolyás alatt álló tényezők, amelyek a magyar nacionalista tömegeknek meg szeretnék tiltani, hogy a magyar külpolitika kérdéseivel intenzíven foglalkozzanak, önmaguk, ezerarcú világszervezeteik útján, gátolás nélkül kezdeményeznek és folytatnak külpolitikai akciókat, egy percig sem törődve azzal, hogy ezek az akciók a történelmi magyar nemzet életérdekeit veszélyeztethetik.* Amikor tehát a magyar jobboldali, nacionalista politikának határozott irányvonalban arra kell törekednie, hogy olyan politikai rendszer érvényesüljön itt, amely ezeket a felelőtlen, külpolitikai kilengéseket egyszer s mindenkorra és intézményesen lehetlenné teszi, egyben munkálkodnia kell azon is, hogy külpolitikai vonatkozásokban *nacionalista irányú, egységes közvélemény* alakuljon ki. Mert ha ezt meg nem valósítjuk, akkor a pénzzel, szervezetekkel és — főképpen — tág lelkiismerettel rendelkező „*egyres magyar zsidók*”, akikről az *Action Nationale* is említést tesz és egyéb zsidók, akik *munkájukat óvatosan, fedőszervezetekben, álarcok alatt végzik*, úgy elrágcsálják a magyar nemzet életgyökereit, hogy az évezredes magyar tölgy az első hatalmas szélrohamra irtóztatós robajjal dől ki a világtörténelem talajából.

VILÁGNÉZETI KÜLPOLITIKA

Amikor ilyenformán az első kérdéssel végeztünk, tisztázunk egy második fogalmat és ez az úgynevezett *világnézeti külpolitika*, melynek folytatásával a judeo-liberális és judeo-marxista baloldal mindannyiszor megvádolja a magyar jobboldalt, valahányszor a Róma—Berlin-tengely felé irányuló rokonszenvünket és együttérzésünket kihangsúlyozzuk. A vád lényege az, hogy a világnézeti külpolitika voltaképpen nem a

tényleges érdekekben találja meg a maga létjogosultságát, hanem érzelmeken, indulatokon, esetleg szenvedélyeken alapszik, tehát ingatag és ingatagságában egyúttal veszélyes is. A továbbiakban lesz alkalmunk részletesen kifejteni a világnézeti külpolitika tekintetében elfoglalt magyar nacionalista álláspontot, most csak azt vizsgáljuk meg, hogy mint csinálnak *eUenünk* világnézeti külpolitikát, mégpedig *a legcéltudatosabb, legindulatosabb, legszenvedélyesebb és leggyűlöUcödőbb módon világnézeti külpolitikát* azok, akik éppen a világnézeti külpolitika ellen tiltakoznak a legélesebben.

Azok a példák, amelyeket az előbb felhoztunk: Magyarország a Berlin—Róma-tengelytől való eltávolítására irányuló törekvés, a magyarságnak Csehországon keresztül a liberális, demokrata és marxista hatalmak felé való terelése, illetve az erre irányuló szándékok és erre irányuló tetteik lényegükben *nem voltak egyebek, mint a nemzetközi zsidóság és benne a magyarországi vezető politikai zsidóság világnézeti alapon felépülő külpolitikái* — még pedig egyéni és felelőtlen külpolitikái — *tevékenységének megnyilvánulásai*. A nemzetközi zsidóság egyetlen előnyös politikai és gazdasági rendszere — mindaddig, míg a bolsevizmuson keresztül egy nemzetközi diktatúra meg nem hozza számára a korlátlan kormányzás és a totális judaizmus lehetőségét, — a liberalizmus, a demokrácia, mert hiszen *ezek a rendszerek azok, amelyek a zsidóság számára törvényesen biztosítják az összes állampolgári jogokat és biztosítják a szabad profit lehetőségét*, amelynek a gazdanépekre háruló szörnyű következményeiről — úgy vélem — szólam nem kell, de az arról szóló fejtegetések nem is illenének be a külpolitikai vizsgálódás keretébe. Az anti-liberális és nacionalista államokkal való külpolitikai barátság és együttműködés tehát éppen annak a liberális és demokrata rendszernek a veszélyeztetését látszott és látszik jelenteni a magyarországi zsidóság számára is, amely liberális, demokrata, emancipációs és recepciós rendszert a zsidóság *egyre szemérmstlenebbül igyekszik úgy beállítani, mint az ősi, ezeréves magyar alkotmányosság egyetlen és igaz megjelenési formáját*. Az a törekvés tehát, hogy Magyarország fordítson hátat nacionalista barátainak, szakítson Berlinnel és Rómával, de csatlakozzék a szovjet-szövetségben élő Csehországhoz, *nem volt egyéb, mint világnézeti külpolitika, még pedig a nemzetközi, szabadkőműves zsidóság zárt és öncélú világnézetének egyedül a zsidóság érdekeit néző és azon alapuló külpolitikája*.

BETHLEN ISTVÁN VÁDJAI

Még jó magyarok is vannak, akik hajlandók a magyar nacionalizmust és a magyar nacionalistákat *egyoldalú elfogultsággal* vádolni, mikor ezekben a nacionalista Magyar-

ország ellen irányuló külpolitikai akciókban a nemzetközi zsidóság kezét keressük. Ahelyett, hogy ebben az irányban antiszemita tekintélyek ténybeli megállapításaira hivatkoznánk, vagy szemelvények tömegét ismertetnénk a zsidó világszabadkőművesség itt-ott nyilvánosságra került páholy munkájának jegyzőkönyveiből, gróf *Bethlen* Istvánra hivatkozunk, aiki a magyarországi baloldal előtt valóban csalhatatlan tekintély és akinek némely kényelmetlen megállapítására illik a zsidóságnak morogni, de nem ülik és nem. célszerű azokkal vitába szállni, mert ezekben az esetekben a zsidóság számára az egyetlen járható és célravezető út csak az elhallgatás lehet. Nos, gróf *Bethlen* István a magyar országgyűlés képviselőházának május 12-iki ülésén beszédet mondott s aki tagadásba vett bizonyos tényeket és nem volt hajlandó megdöbbenni némely káros és félelmetes jelenség fölött, annak tiszta szívből ajánljuk, hogy olvassa el ezt a beszédet. És ha figyelmesen elolvasta, tűnődjön el kissé a következőkön:

Meg kell mondani, hogy amíg a zsidóság nagy vargyónt gyűjtött, addig a keresztény társadalom nagy része elszegényedett, őszintén meg kell mondani ezt, mert az ügynek nem használ az, ha valaki kertel. Ezen nem segít a gyűlöletnek fehér izzásra való fokozása és nem segít a hitleri eszközök igénybevétele sem. Kérdem, megengedhet-e magának a kilencmilliós magyar nép olyan dolgokat, amelyeket a hetven milliós német nép is alig engedhet meg magának? Az első következmény az lenne, hogy a világnak nagy nehezen megszerzett szimpátiáit elveszítené. Elsősorban az angolszász nép szimpátiáját. Egy világbajoktnak tennék ki magunkat, amelyben a leg-rövidebb idő alatt feltétlenül összeroppannánk, hiszen látjuk, hogy Németország is csak igen nehezen küzd ellene.

A képviselőházi tudósítások szerint mindezt *szórol-szóra* gróf *Bethlen* István mondotta és *Bethlen* István *ezt* szórol-szóra *igy* mondotta. És ha magamat nem kötne fajban, vérben, idegben a törzsmagyarsághoz egy évezredes, letéphetetlen, tragikus és áldott pecsét, ha valami legkisebb közöm is lenne ama „szétszórtan is diadalmas fajhoz”, akkor kétségbeesetten és szenvedélyesen kellene tiltakoznom *Bethlen* István megállapításai ellen, hiszen *ennél keményebb vádat* — talán, sőt minden bizonnyal akaratlanul — *aligha emeltek a világban élő, mintegy 16 millió zsidó ellen.* S ha a zsidóság részéről e tárgyban is, mint minden hasonló tárgyban makacs elkenési szándék, ijedt mellébeszélés, de a tiltakozásnak mindenesetre feltűnő hiánya jelentkezett, úgy ez aligha magyarázható másként, mint azzal, hogy *a világ zsidósága, éppen úgy, mint a*

magyarországi, kellemetlenül leleplezve és alaposan találva érezte magát az idézett mondatok megállapításaival.

Bethlen István első megállapításával kapcsolatban egész röviden — hiszen ez a részlet nem tartozik külpolitikai vizsgálódásunk keretébe — csak annyit kell leszögeznünk, hogy ha igaz, mint ahogy fájdalmasan és bőszítően igaz az a tény, hogy a keresztény társadalom mértéktelen elszegényedésének korszakában a zsidóság nagy vagyont gyűjtött, akkor — igenis, — száz százalékosan jogosult az a mozgalom, amelyik a zsidóságnak ezt a felháborító, jogtalan és egészségtelen vagyoni előretörését törvényes eszközökkel meggátolni, a nemzeti jövedelemnek zsidók és keresztények közötti, legalább is arányos megoszlását a jogrend keretén belül elősegíteni és ilyen irányú politika számára a magyar közvéleményt intézményesen megszervezni igyekszik.

A beszéd idézett részéből azonban nem ezt, illetve nem csak ezt a tanulást lehet és szükséges levonni. Eddig a tétel egyszerű és világos. Ahol a kérdés megdőbentővé, a bethleni megállapítás pedig zordon és éles váddá keményül, az ott van, hogy *amint pedig a honszerző, nemzetfenntartó és mégis az élet árnyékos oldalain csetlő-botló magyar dolgozó milliók (vigyázat! — a milliós tömegek emlegetésével nem kell mindjárt terrorcselekményekre gondolni, hiszen alkotmányunk értelmében a magyar szuverenitás legfőbb képviselőjén, a parlamenten keresztül is a magyar dolgozó milliók nyilatkoznak meg) ezt az aránytalanságot, ezt a nyilvánvaló magyar és keresztény leszorító tságot törvényes és erélyes esztlözőkkel meg akarnák szüntetni, abban a pillanatban elveszteniék a világ röhonezenvét és nyomban érvényesülné ellenünk egy kegyetlen szolidaritás, amelyiknek létezése ellen a zsidók mindenkor és mindeddig kétségbeesetten tiltakoztak.* Avagy valóban van vüágnézeti külpolitika? Valóban érvényesül, még pedig kegyetlenül érvényesül ellenünk és minden nacionalizmus ellen ez a vüágnézeti külpolitika? Avagy mégsem valami buta éa sötét antiszemita propaganda hívta életre *Cion bölcseinek jegyzőkönyveit?* Mégsem annyira apokrifek ezek a sokat és szenvedélyesen vitatott és letagadott protokollok, mint rmennyire azt a zsidóság a vüág minden táján elhithetni szeretné?

Mindenesetre gondolkodásra készítet és a magyar erőteljes nacionalizmus, de minden erőteljes nacionalizmus ellen céltudatosan irányuló, *kegyetlen és gyűlölködő világnézeti külpolitikának igazolására szolgál, hogy a keresztény magyarság és a betelepedett zsidóság vagyoni helyzetének egyensúlyba hozatalára irányuló igazságos, jogos és megérthető törekvés Bethlen István szerint is, de a tények szerint is a világ pénzügyi hatalmasságainál ellenszenvet ébreszthetne a magyarság-*

gal szemben. *Még pedig olyan ellenszenvet, amely nem riadna vissza a kilencmilliós magyarságot megfojtani kész világbojkottól sem.* Vagyis a nem egészen félmilliónyi magyarországi zsidóságtól megkívánni, hogy lássa be feltűnően jobb gazdasági helyzetének kirívó és igazságtalan voltát s megkívánni, hogy a magyarországi zsidóság érje be annyival — ebben az esetben még csak nem is kevesebbel — amennyi ebben a megcsonkított országban az őslakó magyarság egyedeire jut: ez olyan brutalitás, olyan erőszak, olyan embertelenség a világ zsidóságwete szemében, amelynek láttán a világ népei, különösen pedig az angolszász népek, így elsősorban Anglia és Amerika, attól sem riadnának vissza, hogy magát az őslakos népet, a csonkaország kilencmilliós magyar tömegét tönkretegyék. *Pedig talán még ezek az angolszász hatalmak, ezek a nagy, nyugati demokráciák sem tartják rendjén valónak, hogy az összesen 4.636 millió pengős magyar nemzeti összjövedelemből az alig 5 százaléknyi, tehát 444.000 főt kitevő magyarországi zsidóságra 24 százalék, abszolút számban 1.112.64 millió pengő esik, míg a 95 százaléknyi, 8.244.000 főnyi magyarságnak csupán 3523.36 millió pengő jut.* Matölcsey Mátyásnak és Varga Istvánnak Bosnyák Zoltán: Magyarország elzsidósodása című könyvében közölt fenti adatai szerint tehát Magyarországon minden egyes zsidó lakosra évenként és fejenként 2506 pengő évi jövedelem jut, míg a törzsmagyarság, vagy — mondjuk így: — keresztény magyarság évenként és fejenként átlagban 127 pengőből kénytelen élni, vagyis a magyarországi zsidóság hatszorta kedvezőbb életkörülmények közepeppen él, mint maga a magyarság, a gazdanép. *És e tények dacára mégis érvényesülne, mégis érvényesülhetne ellenünk, a magyarság ellen a „humanitás diktálta” világbojkott?*

BRUTÁLIS SZOLIDARITÁS

Roppant szép, roppant felemelő a humanitásnak, az emberbaráti megértésnek ez a nagyszerű jelentkezése. De szabad legyen megkérdeznünk: *vájjon a világ hatalmai tudnak-e arról, hogy az úgynevezett utódállamokban intézményesen és rendszeresen irtják a többmilliót kitevő magyarságot?* Tudnak-e arról, hogy a kisebbségi sorsban tengődő magyarság *nemcsak egyenlő elbánást nem kap az utódállamokban uralkodó fajok részéről, de nem kaphat állást, nem ül biztosan földbirtokában, neon használhatja szabadon anyanyelvét, sőt nem büszkélkeihetik a nagyszerű angol jelmondat, a my house is my castle önérzetes igéivel sem, mert a brutalitás és a terror lakásából is kidobhatja a kisebbségi magyart, egyszerűen átlökvén a szerencsétlent a trianoni határon?* És ha a magyar irtás miatt nem háborog a világ lelkiismerete, ha nem fenyegetik vilá-

bojkottal az erőszakoskodó nációkat, ha nem mocorog föl ugyanaz a humanitás, amelyik a magyarországi zsidók esetében már a jogszerű intézkedések említésére és hírére is bűntető szankciókkal fenyegetődzik, akkor ez a lelkiismeret és ez a humanitás nem. *ér egy fabatkát sem, mert szabályozható.* Akkor igenis: *a világpolitikában könyörtelenül érvényesül egy zsidó faji szolidaritás, amelyik a tényeket nem a jog, az igazság, a méltányosság szemszögéből, hanem a zsidó világoralmi törekvések szemszögéből nézi, amely fűtyül a nemzetek alkotmányos jogaira és fűtyül a nemzetek szuverenitására is, de nyomban megmozdul és hatalmát nyomban érezteti és érvényesíti, mihelyt valamelyik nemzet gátat akar szabni a zsidósági feneketlen étvágyának.* És ez a száraz tény az, amely indokát, létjogosultságát és értelmét adja a Világantiszemitizmusnak, túrhetetlennek és felháborítóknak tartván, hogy a világ népeinek száz és százmilliói fölött egy tizenhatmilliónyi fajta uralmi törekvése érvényesüljön. A tények illetén állása mellett ne beszéljenek a magyar nacionalizmus világnézeti külpolitikája ellen azok, akik mindenhol és mindenkor világnézeti külpolitikát csináltak, akik lelkesedtek és rajongtak Németországért, amíg ezt a weimari úgynevezett demokrácia rőt-hasztotta, de nyomban megvonták a rokonszenvüket a német birodalomtól, mihelyt ez lerázta magáról a szabadkőművességet, a marxizmus és a zsidóság bilincseit.

Nem érdektelen elolvasni azt a cikket, amelyet *Haselmayr* Frigyes ny. vezérőrnagy írt a *Völkischer Beobachter*ben a német nemzeti szocialista párt történelmi társaságának Münchenbe összehívott kongresszusa alkalmából. Ebben a cikkben megcáfolhatatlanul megállapítja *Haselmayr*, hogy *Németország ellen a zsidóság tovább folytatja a gazdasági harcot, a német külkereskedelem normális lebonyolításának a nemzetközi zsidók gazdasági hatalma a legfőbb akadálya, a zsidóság térdre akarja kényszeríteni a harmadik birodalmat egyrészt gazdasági háború, másrészt pedig nyűt propaganda útján, sőt a zsidók attól sem riadnak vissza, hogy a népeket háborúba kergessék Németország ellen.*

Nos, ilyen körülmények között a páholy mesterek, akik a zsidóság járszalagjám, vagy a maguk zsidó mivoltából kifolyóan a háborútól sem riadnak vissza, csakhogy az antiszemitizmusa miatt gyűlölt hitleri birodalmat térdre kényszeríthessék és akik *Bethlen* István szerint világbojkottal igyekeznének megfojtani az egész magyar népet, ha ez a maga *önvédelmének*, jogos igényeinek biztosítására *törvényes és méltányos* intézkedéseket akarna tenni a zsidóság gazdasági túlhatalma ellen, — ezek a páholy mesterek ne beszéljenek

világnézeti külpolitikáról, mert az övéhénél zártabb és türelmetlenebb világnézeti külpolitikát még nem csináltak, mióta a világnépei felfedezték a diplomácia művészetét.

A SZABADKÖMŰVESSÉG FELELŐSSÉGE TRIANONÉRT

A világszabadjóművesség, a marxi szociáldemokrácia, a bolsevizmus közös célkitűzéseire, együttműködésére, tökéletes összhangjára mi sem jellemzőbb, mint hogy ugyanabban az esztendőben, amikor a II. Internacionálé Stockholmban kongresszust tartott s amikor az addig háborúra lelkesítő zsidó sajtóvezérek a központi hatalmak közvéleményét hirtelen forradalmi irányban kezdték befolyásolni és az optimista hangot úgyszólván egyik napról a másikra, a legsötétebb peszsimizmus váltotta fel, kongresszust hívott össze Párisba a *Grande Orient de France* vezetősége. A szabadkőműves kongresszuson — *Somogyi István* közlései szerint — „az egyes államok főszabadjóművesei vettek részt *Ez a kongresszus a legaprólékosabban kidolgozta a békeszerződéseket, az egyes államok határait a győzteseknek juttatott konkokat s a Népszövetség tervezetét.* A párisi világlap, a *Temps*, mely egyben a francia külügyminisztérium sugalmazott lapja is volt, leközölte ennek a szabadkőműves kongresszusnak a lefolyását és határozatait, melynek reánk vonatkozó része csaknem betűről-betűre eszerint került be a trianoni békeszerződésbe. A *Temps* közlése szerint a világszabadjóművesség ezen a kongresszuson a háború utáni Európa térképét rajzolta meg, s Magyarországra vonatkozólag az alábbiakban intézkedett:

a) *Megállapította azokat az elveket, melyeket a nemzetek szövetsége címén létrehozandó szervezetnek tartalmaznia kell. Ez a rész a trianoni békeszerződés első részét alkotja;*

b) *Megállapította a háború utáni Magyarország határait, és pedig — a román határt kivéve — egészen úgy, amint az a trianoni palotában reánk kényszerítettett. A Romániával szomszédos határ az ő határozatuk szerint többet hagyott meg nekünk, mint azt a békeszerződés tartalmazza, s a Csúcsa—Nagybánya mentén elterülő vonal képezte volna Magyarország határát, tehát körülbelül az a vidék, ahol a székely önkéntesek a Károlyi-kormány idején sokáig védekező állásban voltak.*

Ugyanezen időtájban egy másik francia lap, az *Illustration* közölte is ennek a háború utáni Magyarországnak pontosan megrajzolt térképét, mely az említett különbségtől eltekintve, ugyanaz, mint a trianoni térkép. Végül eldöntötték a monarchia megsemmisítését, az uralkodóház detronizálását, megteremtendőnek mondták nálunk és Ausztriában a köz-

társaságot s kijelentették, hogy a volt monarchia területén — a wilsoni és szabadkőműves elvek nagyobb dicsőségére — *nem fognak népszavazást engedélyezni*. A kongresszuson *Comeau* György, a Francia Nagy Oriens nagymestere, egyébként a francia törvényhozás szenátusának tagja, — elnökölt, *Pengné* tábornok, a francia nagypáholy nagymesterével felváltva, s az ügy előadója *Lébey* András, a *Seine-Oise* kerület országgyűlési képviselője volt.

Ismételjük, hogy *mindezen szabadkőműves határozótól: egyben határozatai voltak a békekonferenciának is*, melynek vezetősége oly merevséggel és szigorúsággal ragaszkodott ezek keresztülviteléhez, hogy még csak disputát sem engedett meg felettük, hanem a magyar delegációt az aláírás pillanatáig — a vendégszeretet és úri modor örök szégyenére — valósággal fogolyként kezelte, s csak akkor engedte be őket — kíséret mellett — a bizottság termébe, mikor a békeszerződést alá kellett írni. *Trianon tehát a szabadkőművesség munkája — állapítja meg megcáfolatlanul és megcáfolatlanul Somogyi István. A megcsonkított Magyarország a világszabadkőművesség bűne. Ez a világszabadkőművesség már 1917-ben elhatározta a történelmi Magyarország felosztását, szét darabolását, s a béketárgyaláson résztvevő ügynökeinek nem volt szabad ezeken változtatniok.*”

A PÁHOLYOK ÉS A BOLSEVIZMUS

Am nemcsak a nacionalista Magyarország felbontása volt a szabadkőművesség törekvése, s nemcsak az volt a cél, hogy a megcsonkított Magyarországon szociáldemokrata-szabadkőműves köztársaság létesüljön. A szabadkőművesség már ekkor, de még előbb is *a bolsevizmus megalapozásán fáradozott*, melynek csupán egyik stációja volt az évezredes magyar apostoli királyság felszámoltatása és a maradék csonkon egy judeo-demokrata és judeo-marxista köztársaság létesítése. A magyarországi Demokrácia-páholy már 1914. évi jelentésében leszögezte, hogy „ha a szabadkőművesség vissza tudja állítani a nagy nemzetközi szolidaritást, *ezt a «örös szabadkőművesség fogja megcsinálni*. Minél intenzívebben küzdünk a nacionalizmus ellen, annál közelébb jutunk ahhoz, ami a mi alapjainkat megszilárdítja”. A forradalomra való törekvést már a *Grande Orient* kongresszusa előtt egy évvel elhatározta és szolgálta a világszabadkőművesség magyarországi szervezete is, hiszen *Szalay* Károly, az egyik magyarországi főszabadkőműves 1916-ban, a Nagypáholy május 20-ikán és 21-én tartott nagygyűlésén elmondott beszédében már félreérthetetlenül kijelentette: »nyíltan kimondhatjuk, hogy a szabadkőművesség mindig revolutionárius szellemet « jelentett:

1917-ben, a *Március-páholy* indítványára a magyarországi szabadkőműves páholyok első ízben ünnepelték szabadkőműves ünnepként május 1-ét s ezen az ünnepségen *Roboz* Andor mári így szónokolt: „Most kezdjük el ünnepelni a proletárság májusi ünnepét? Hát nem ünnepeljük-e már régen? *Nem kíséri-e már évek óta a főmesteri kalapács ütése a Marseillaise vérforraló ütemeit, a vörös zászlót kibontó lelkes tömeg előtt nem hajtjuk-e mi is meg lobogónkat és a mi vezéreink szava nem harsog-e azoké mellett, kik a dolgozó százazreket egy új világ eljövetelének hirdetésével biztatják további kítartásra a nehéz harcokban, a közeli győzelemmel kecesegető küzdelemben?*” Magyarország elhatározott elbuktatása, a történelmi ország felbomlasztása a páholy számára, Robozék és fajtestvéreik számára ekkor már „közeli győzelmet”, az ő *világuralmuk* eljövetelét jelentette. Ezt a győzelmet pedig a zsidó-szabadkőműves-ség számára a bolsevizmusban óhajtották megalapozni, hiszen hogyan jelenthette volna másként a *Demokrácia-páholy* 1917-ben a nagy eseményt, hogy „*az orosz forradalom határozottan az igazságos társadalmi és gazdasági viszonyok megteremtését tűzte ki feladatául és a legjobb úton van, hogy ezt a feladatát meg is oldja*”. És nem érdektelen visszaemlékezni a *Helvetischer Courir* című lap 1926 június 26-án megjelent cikkére, amely szerint „a párisi Nagy Oriens 1925 december 20-án *Comeau György* (ugyanaz a *Comeau György*, akinek elnöklése alatt 1917-ben a párisi szabadkőműves kongresszuson Magyarország feldarabolását kimondták. *A szerző*.) nagymester elnöklése alatt *titkos gyűlést* tartott, amelyen az elnök a bolsevizmus nagy jelentőségét fejtegette. *Sicard de Pazoles*, *Oscar Bloch*, *Marcel Huard* stb. az elnök fejtegetéseit lelkesen támogatták. Rámutattak arra, hogy a bolsevizmus támogatása különböző páholyokban éles összeütközésekre vezetett a kifejezetten bolsevista és egyéb páholytagok között. *A bolsevista akciók keresztülvitelénél tehát elővigyázatosabbnak kell lenniük*. *Laky „testvér”* kifejtette, hogy *a Nagyoriens páholyainak az orosz bolsevizmust támogatniok kell, mert úgy a francia Nagyoriens páholyai (ide tartoztak a magyarországi páholyok is. A szerző.), mint a bolsevizmus ugyanazt akarják: a munkások emancipációját és a mielőbbi szociális forradalmat. Dupre* testvér előadta, hogy a svájci *Alpina-páholy* és annak vezetői, *Quartier La Tente* és *Recherchon* abban a meggyőződésben voltak, hogy *az egész szabadkőművességnek — természetesen feltűnés nélkül — hathatósan kell támogatnia az orosz forradalmi törekvéseket. Vord-Cird*, a francia Nagyoriens vezértitkára rámutatott *Magalhaes Lima* portugál nagymesterre, aki legutóbbi párisi tartózkodása alkalmával határozottan kijelentette, hogy *az orosz bolsevista forradalmat a szabadkőművességnek támogatnia kell, anélkül azonban, hogy ezt nyilvánosan bevallaná!* A páholyok ilyen elővigyázatos akciója

hatásos lesz anélkül, hogy a profán világ e mozgalom valódi mozgatóit megismerné. Ezután a tanácskozás után a titkos értekezlet határozatilag kimondotta, hogy „a bolsevista elveket helyesli, de azokat csak bolsevista elméletek tanulmányozása címén terjeszti”. (Somogyi István közlései.)

S ha most — csupán példaképpen — idézzük lord d'Abernon angol diplomata emlékirataiból azt a megállapítást, hogy *Szovjet Oroszországban a zsidók ragadták magukhoz a hatalmat, melyet hova-tovább megerősítettek*”, ha hivatkozunk Rosenberg Alfrédnek, a német birodalmi ügyek vezetőjének a nürnbergi becsület-pártnapon elmondott beszédére, amelyben a bolsevista rendszernek ez a vüágviszonylatban is egyik legalaposabb ismerője *pontos adatokkal és nevekkel bizonyította be, hogy a szovjetben a rendőrség, a belpolitika, a vörös hadsereg, a külkereskedelem, a diplomácia összes fontosabb helyeire Stalin apósának és helyettesének, a zsidó Kaganovits Mosessohn Lazarusnak fajtestvérei vannak beosztva*, akkor talán joggal feltehetjük a kérdéseket:

Van-e valami kapcsolat a szabadkőművesség és a bolsevizmus között?

Van-e valami kapcsolat a bolsevizmus és a nemzetközi zsidóság között?

Van-e valami kapcsolat a nemzetközi zsidóság és világszabadkőművesség között?

Van-e hát és érvényesül-e hát a világszabadkőművesség, bolsevizmus és a nemzetközi zsidóság elszánt, céltudatos és minden nacionalista megmozdulás és irányzat ellen hadat üzenő világnézeti külpolitikája?

Vagy sajnálatosan és veszedelmesen korlátolt, vagy nem magyar ember az, aki ezekre a kérdésekre *Nemrael* tudna felelni.

DUNAVÖLGYI HIVATÁSUNK

Mindezek után pedig közelebről és részleteikben is vizsgáljuk meg, *vájjon melyek azok az irányeszmék és elvi alapok*, amelyek a magyar nacionalista külpolitikát s ennek a nacionalista külpolitikának célkitűzéseit meghatározzák?

Egész gondolatmenetünknek az kell, hogy legyen az alapja s egész valónkat kell, hogy áthassa az a tudat, hogy *a Duna völgyében a mi fajtánk, a történelmi magyarság hivatott arra, hogy a népek együttesében vezető szerepet játsszon*. És mert nagyon megtanultuk a magyar történelmet, tudjuk azt is, hogy a mohácsi vész, helyesebben a Habsburg-háznak a magyar trónra jutásáig betöltött és európai küldetést jelentő vezetőszerpünknek csak akkor tudunk a jövőben megfelelni, ha a magyarság államszervező és államrendező ősi képessége maradék nélkül érvényesülhet és nem fékeztetik meg olyan

közjogi megkötöttségek által, amelyek egy idegen állam érdekeinek állandó tekintetbevételét írják elő számunkra, tehát a magyar erők teljes és szabad kifejlődését nemcsak megakadályozhatják, fejlődésünket nemcsak ferde és káros irányba terelhetik, de szuverenitásunk állandó korlátozása révén a magyarság legértékesebb hatóerőit örökös sorvadásra kényszerítik. A mi korszerű nacionalizmusunk tehát *mindenkor és minden körülmények között ragaszkodik az ország függetlenségéhez s erőiek a függetlenségnek a birtokában óhajtja Szent István koronájának csorbítatlan birodalmában megszervezni azokat a testvéreket, amelyeknek a magyarság évezredek történelmének viszontagságai folytán vendégjogot adni kényszerült.*

Mi, magyar nacionalisták, akik nemhogy szégyenlenénk, de egyenesen kihangsúlyozzuk keleti származásunkat, büszkén tekintünk vissza népünk európai történelmének első hat évszázadára. A hat évszázad magyar történelme azt bizonyítja számunkra is, de azt bizonyítja egész Európa számára is, hogy *a magyar nép magában hordozta azokat a hatalmas történelemformáló képességeket, amelyek itt, Európa viharsarkában, egyedül nekünk állottak rendelkezésünkre és egyedül mi általunk voltak alkalmasak arra, hogy időtálló nemzetszervezésnek vessék meg az alapjait.* A magyar nép e történelemformáló képességek birtokában is, de népének számánál fogva is, európai történelmének első hat évszázadában, szuverenitásának csorbítatlan birtokában *nemcsak mindig világbirodalmi méretekben gondolkozott, de szervezett és fenn is tartott magyar világbirodalmat.* (Közhely ma már arra hivatkozni, hogy Mátyás király magyar világbirodalmában *ugyanannyi magyar élt, mint ahány angol az angol birodalomban,* viszont nemrég megjelent *Die Judenfrage in Unnám* című könyvében Klaus Schickert is megállapítja, hogy a XV. században a szűkebb értelemben vett történelmi Magyarországon a lakosság 80 százaléka magyarul beszélt és *a világban annyi magyar élt, mint német.* Ma pedig a 80 millió némettel szemben 15 millió magyar él a földön.) Európai történelmünknek ezután következő négy évszázadában, mely a magyar nemzet számára egy szomszédos hatalommal való kényszerű együttélés korszakát jelentette, a magyarság részint a külső és belső háborúkban megfogyatkozott népeisége, részint az idegen fajok tervszerű betelepítése és az ország területén kívül eső központi hatalom idegeneket dédelgető nemzetiségi politikája, részint a fajmagyarság rovására tudatosan érvényesített gazdaságpolitika és kultúrpolitika következtében kiejtette kezéből azt a lehetőséget, hogy belátható időn belül ismét világbirodalmi méretekben gondolkozhas-sék. A magyar nacionalizmus ezt sajnosan veszi tudomásul, de tudomásul veszi, mert *reálisan látja az eseményeket és nem fut*

ábrándok után. Azonban éppen erős és egészséges vaJóságérzékünk mondatja velünk, hogy *Magyarország még a négy évszázados leszorítottság viszontagságai után is abban a helyzetben van, hogy ha nem is világbirodalmi, de birodalmi méretekben gondolkozhassék* és tudomásul vegye, hogy Középeurópában a Végzet őt bízta meg azzal, hogy vezetőszerepet játsszon, a Duna völgyében szétfutó népi és történelmi erőket rendszerbe fogja, központosítsa és *mint hasznos energiákat beállítsa az európai népek nagyvonalú együttműködésébe.* Mindaddig, míg. Magyarország ezt a sorsrendelte vezetőszerepet be nem tölti, addig a *Kárpátok medencéjének peremén élhelyezkedett népi és történelmi erők Európa számára mindenkor destruktív, bomlasztó erők lesznek* és a békés európai együttműködést szünet nélkül háborús veszedelmek kirobbanásával fenyegetik, amint azt két évtized óta a józanul ítélő európai közvélemény szünet nélküli aggodalommal szemlélheti.

A HARMADIK ÉVEZRED URALKODÓ ESZMÉJE

Ahhoz azonban, hogy a magyarság a dunavölgyi népek megszervezésének történelmi munkáját megvalósíthassa, szükség van arra, hogy a reintegrált magyar nemzet összes rendelkezésre álló erőit *semmi egyébre, mint önmaga történelmi feladataira való tekintettel használhassa fel,* vagyis, hogy az ország évezredek apostoli királyságának teljes épségbentartása mellett *minden más néptől, nemzetől önálló és független maradhasson* és más népekkel se perszonális unió formájában, sem más állandó jellegű formában kapcsolatban ne álljon. A magyar nacionalizmus teljes mértékben megérti azt az elkeseredést, amely a hatalmas magyar tömegeket elfogja, visszagondolván azokra a megaláztatásokra és meggyaláztatásokra, amelyek a magyarságot a Habsburg-ház négyszáz esztendő uralma alatt érték; az ország függetlenségét, a Habsburg-ház uralma alatt létesítendő új, kicsinyített osztrák—magyar monarchia tervét mégsem érzelmi a'apón, hanem *reális belpolitikai, gazdaságpolitikai és külpolitikai megfontolások alapján utasítja el magától.* Elutasítja azért, mert tudja, hogy *Európa sorsfordulathoz érkezett,* olyan sorsfordulathoz, amilyen egy-egy földrész számára legfeljebb évezredenként érkezik el s mint amilyen sorsfordulat volt Európa számára ezer esztendővel ezelőtt a népvándorlás, két évezreddel ezelőtt pedig a keresztény életszemléletnek a pogány életszemlélet fölött aratott megsemmisítő győzelme. A magyar nacionalizmus fenntartás nélkül helyesli, amit Benito Mussolini mond a *Fasizmus doktrínájának* második részében: „*A liberális század, miután a gordiusi csomók végtelen számát halmozta fél, a világháború*

hekatombáival próbálta azokat megoldani. Soha semmiféle vallás ilyen szörnyű vér áldozatot még nem követelt. A liberalizmus istenei vére szomjaztak. Most már becsukja elhagyott templomainak kapuját a liberalizmus, mert a népek érzik, hogy agnoszticizmusa a gazdaság terén, közönye a politika és az erkölcs terén biztos romlásba vinnék, mint ahogy vitték is, az államokat. Ebből érthető, hogy korunk minden politikai tapasztalata az egész világon antiliberális, és fölötte nevetséges volna ezeket a tapasztalatokat amiatt a történelmen kívülre helyezni; mintha a történelem a liberalizmus és bölcs tanárai számára fenntartott vadászterület volna és mintha a liberalizmus lenne a kultúrának végső, felülmúlhatatlan ígéje.” *A magyar nacionalizmus a maga egészséges történelemszemlélete alapján hittet vallja azt is, amit a Duce 1922-ben a Gerarchiában írt: „Íbban az értelemben mondjuk az elmúlt háborút „forradalmi háborúnak”, hogy vérfoiyamok közt likvidálta a demokrácia századát: a szám, a többség, a mennyiség századát.” S minden nacionalista, tehát a magyar nacionalista is igent int, olvasván a Duce életrajzírójának, Sarfattinak megállapítását, hogy „miután a légkör kitisztult s a helyes távlatok ismét fölrémlettek, kiderült, hogy a világháború voltaképpen nem is katonai esemény volt, hanem egy tarthatatlan társadalmi berendezkedés összeomlása”. Midőn a magyar nacionalizmus mindezeket igenli, egyben tovább is megy. Hittet hiszi, hogy a harmadik évezred előtt Európára ráköszöntött és a világháború után jelentkezett sorsfordulat minden világosan, történelmi alapokon gondolkodó főben azt a tudatot érleli meg, hogy ezt a sorsfordulatot csak azok a népek és nemzetek heverik ki és élük túl, csak azok a népek és nemzetek számíthatnak arra, hogy beágyazhatják magukat az elkövetkezendő évezred történelmébe, amelyek állami, nemzeti, politikai, gazdasági, társadalmi és kultúrális életüket az erőteljes, kemény, maradék és fenntartás nélküli nacionalizmus alapján és parancsai szerint rendezik be. Már pedig egy kicsinyített osztrák—magyar monarchiának felállítás, vagy visszaállítás, vagy visszaállítás annak az új és erőteljes magyar nacionalizmusnak a ható és alkotó erejét föltétlenül lefékezne, mert hiszen maga a koronás fő lenne arra kényszerítve, hogy a magyar nacionalizmus rovására nyújtson kedvezéseket olyan népeknek, amelyek szívétől semmiképpen sem állanak távolabb, mint a magyarság, ha ugyan közelébb nem állanak hozzá.*

A Habsburg-ház restaurációjának hívei, különösen az osztrák Habsburg-párti vezérférfiak például *nem egyszer jelentették ki, hogy a jelenlegi Habsburg-családfő felfogását is visszatükrözik akkor, midőn kijelentik, hogy a restaurációé mozgalom nem áll semilyen vonatkozásban sem a sovén nacionalizmus alapján.* Mindezeknél a nyilatkozatoknál és nyilatko-

zónánál azonban sokkal autentikusabb maga a Habsburg-családfő, Ottó, aki 1938 januárjában — baloldali és Habsburgpárti lapok közlése szerint — hosszabb beszélgetést folytatott Steenockerzeel-ben *Madol* dán professzorral, a híres történettudóssal s e beszélgetés során többek között ezeket jelentette ki: „Szervezett és fokozatosan haladó rendszerre lesz szükség, hogy a Dunamedencében széthullott kapcsolatokat újra meg lehessen teremteni és erősíteni. Az uralkodóház feladatát mindenekelőtt abban látom, hogy megvalósítsa a valódi békének és jognak eszményét. *A Habsburgok bebizonyították, hogy meg tudják magukat értetni különböző nemzetiségeikkel, mert nem voltak soha faji előítéleteik. Legfőbb feladatuk a közvetítő szerep volt.* Családom nem ismeri a gyűlöletet, nincsenek előítéletei.”

Nos, a magyar nacionalizmus úgy véli, hogy *az előttünk álló korszák az erőteljes nacionalizmusok korszaka lesz* s ebben a korszakban csak az a nép és nemzet tudja megalapozni a maga történelmi jövőjét, amelynek minden elképzelését és cselekvését az erőteljes és fenntartás nélküli nacionalizmus határozza meg. Vájjon a magyar nemzet és nép be tudná-e rendezni a maga erőteljesen nacionalista, magyar és fajvédő életét olyan uralkodó mellett, aki kénytelen elismerni, hogy a Dunamedence minden egyes népe egyformán közel áll hozzája és hogy sem önmagának, sem családjának faji előítéletei sohasem voltak? A magyar nacionalizmus erre a kérdésre határozott NemZ-tmel felel. És mert *Nem!*-mel felel, kénytelen elutasítani magától a Habsburg-restauráció gondolatát, mert talán mindenki előtt természetesnek látszik, hogy a magyar nacionalizmusnak és nekünk, magyar nacionalistáknak számára nem a Habsburg-család jövője, hanem *egyedül és kizáróan a mi magyar nemzetünk történelmi jövője a fontos.*

A SZENT KORONA TANÁNAK MEGHAMISÍTÁSA

A Habsburg-ház újbóli trónraültetésének propagátorai, akiket a magyar nacionalizmus éppen törvény- és alkotmánytisztelétéből kifolyóan *nem nevezhet legitimistáknak*, rendszerint azzal is szoktak érvelni a restauráció gondolata mellett, hogy *Szent István koronájának a Habsburg-családfő fejére helyezése oly nagy vonzóerőt gyakorolna a történelmi Magyarországtól elszakított népek felé, hogy a Habsburg-ház restaurációja egyben a trianoni szerződés revízióját is jelentené.* Eltekintve attól, hogy a restaurációs mozgalom osztrák tagozatának nem egy jelentős vezetője — mint például *Wiesner* lovag — az úgynevezett utódállamok rokonszenvének megnyerése céljából nem egyszer jelentette ki, hogy *a restaurált*

Habsburg-ház nem gondol sem a trianoni, sem a saint-germaini békeokmányok revíziójára — ismétljük: eltekintve ezektől az önmagukban sem biztató megnyilatkozásoktól, a magyar nacionalizmus jogos felháborodással utasítja vissza a restauráció magyar propagátorainak a Magyar Szent Koronát kisebbitő, a Szent Koronából kisugárzó erőt csökkenteni akaró, — feltételezzük, hogy akaratlan, de minden esetre szerencsétlen — nyvatkozatait. A mi közjogi tudásunk szerint a Magyar Szent Korona a csorbítatlan magyar birodalmat önmagában jelenti s a Szent Korona országainak történetid, alkotmányjogi és tényleges egysége nemcsak akkor állhat és nem is csak akkor áll fönn, ha maga a Szent Korona a király fején tündöklök. A Magyar Szent Korona feltétel nélküli, a benne rejlő erőnél fogva ura a Korona országainak, tehát a Magyar Szent Korona ma is, mint mindenkor, gyakorolja azt a magnetikus vonzást, amely az egyelőre elszakított országrészek tényleges egyesülését a Magyar Szent Korona hatalmánál fogva fogja megvalósítani. A legklasszikusabb formában ugyan Timon Ákos fogalmazza meg a Szent Korona elméletét s hogy mégsem őreá, hanem dr. Tomcsányi Móric Magyar Közjog cím munkájára hivatkozunk itt, annak oka az, hogy ez a munka 1926-ban, tehát már a Habsburg-ház trónvesztésének kimondása után születvén, a mai, tényleges helyzet figyelembevételével készült, de hivatkozunk erre azért is, mert szerzője inkább hajlik a királykérdésnek a Habsburg-restaurációs értelemben való megoldása felé, tehát a jobboldali magyar nacionalizmus irányában és javára valóban nem tekinthető elfogultnak. A Szent Korona tanáról munkájának 120 és következő oldalain többek között ezeket mondja Tomcsányi Móric: „A magyar közjog szerint az ál'amat, az államhatalmat Szent István koronája, a Szent Korona jelképezi. A Szent Korona jelenti a magyar államot, a Szent Korona az államhatalom alanya, övé az egész államhatalom... A Szent Korona tana legszemléltetőbb kifejezője annak a közjogi tételnek, hogy az államot s jelesül a magyar államot, a király és a nemzettagok alkotják ugyan, de annak ezektől mégis külön léte van. Az állam hatalma egyedül sem a királyé, sem a nemzettagoké, hanem az általuk alkotott államegészé, a Szent Koronáé. A hatalom gyakorlásában a király is, a nemzettagok is részt vesznek, de csak mint a Szent Korona orgánumai s így hatalmukat nem önjogon, hanem a Szent Korona jogán bírják, gyakorolják. A magyar államhatalom nem a király magánhatalma, magántulajdona. A magyar államhatalom a hűbériség legvirágzóbb korában se volt patrimonialis jellegű, hanem mindig megőrizte tiszta közhatalmi természetét. A magyar államhatalom a király és a nemzet között megosztott s a Szent Korona jogán gyakorolt közhatalom. A Szent Korona területe, vagy a Szent Korona

országai elnevezésben már a viszony közjogi, hatalmi vonatkozása van feltüntetve s a megjelölés ma is használatos. Azok a területek, országok értetnek ide, melyek a Szent Koronához, a Szent Korona testéhez tartoznak, annak fizikai elemei, alkotórészei, s a *Szent Korona, területállományának integritását teszik*. Ehhez képest a *Szent Korona az államterület egységét, épségét is kifejezi*. A Szent Korona ezért végső elemzésben kétségkívül a nemzet akaratában van, azonban a Szent Korona tanának jelentőségéből folyólag a magyar népléleknek vallásos hittel párosult hagyományos érzülete a Szent Korona klenódiúmat, a pusztá szimbólumon túl, valóságos individuális tényezővé emelte.” Mindezek figyelembevételével a restauráció magyar propagátorai tehát azzal a felfogással, hogy a Magyar Szent Korona *csak* Habsburg-uralkodó, még pedig *csak* Habsburg-családfő fején gyakorol vonzó hatást az elszakított területek felé, *merőben új és menőben destruktív elemet visznek belé a Szent Korona elméletébe*, a Koronának a *tekintélyét csökkentik* s a Szent Korona tanát *meghamisítják*, tehát *mindenképpen megérettek arra, hogy az ősi magyar alkotmány megtámadása és a Szent Korona jogainak csorbítása miatt bíróság elé állíttassanak*. És mert a korszerű magyar nacionalizmus fanatikus híve az ősi, évezredes magyar alkotmánynak — nem annak, amit a liberális szerkesztőségekben magyar alkotmánynak neveznek és amely szerintük legfeljebb a banktörvényt, az emancipációs törvényt, a recepciós törvényt és talán ráadásul még a *Osemegi-kódexet* jelenti, hanem annak a másíknak, annak az igazinak és évezredesnek, amely mindenkor a magyar nép életigényeihez rugalmasan alkalmazkodott, — tehát *mi, magyar nacionalisták ezen az alapon is elvetjük a Habsburg-restauráció gondolatát* és éppsz ezért külpolitikai elgondolásainknak alapja és főpillére továbbra is az ország függetlenségének gondolata és ennek a gondolatnak biztosítása marad.

AZ ANSCHLUSS PROBLÉMÁJA

Más külpolitikai érvelések alapján is szükségesnek tartják a Habsburg-család hívei a Habsburg-családfő magyar királlyá koronázását és ennek révén az új osztrák-magyar monarchia megteremtését. Az érv az, hogy egyedül és kizáróan az új osztrák-magyar monarchia akadályozhatja meg az *Anschlusst*, a német-birodalom és Ausztria egyesülését és ennek folytán azt a lehetőséget, hogy Magyarország egy akkor nyolcvan millió főre megduzzadt német népkolosszus tőszomszédja legyen. Ez érveléssel szemben a magyar nacionalizmus álláspontja más nem lehet, mint ez:

Ausztria Németországhoz való csatlakozásának kérdése ma olyan európai, ha ugyan nem világpolitikai probléma, hogy *e problémának eldöntése ma nem függ sem egyoldalúan*

Németországtól, sem egyoldalúan Ausztriától, de nem függ kettőjüknek esetleges azonos akaratótól sem. Az Anschluss kérdésének mikénti alakulásában világpolitikai, világhatalmi történelmi erők játszanak közre s a kérdés akként dől el, amint e világhatalmi, történelemformáló erők játéka alakul. A kicsinyített osztrák-magyar monarchiát Magyarország részéről azzal a cézzal megcsinálni, hogy ezzel kihívjuk magunk ellen Németországot, botorság lenne. Ha pedig az Isten és a sors úgy adná, hogy a világhatalmi erők nem tudnák megakadályozni az Anschlusst, vagy éppen az Anschluss megvalósulása érdekében érvényesülnének — amit ebben a pillanatban eldönteni semmiképpen sem lehet, — akkor egy kicsinyített osztrák-magyar monarchia föltétlenül nagyobb veszedelmet jelentene a magyarság szempontjából, mint amint a Kárpátok medencéjének hegy- és vízrajziki egységes területén megerősödött és független állami életet élő Magyarország jelentene a nyolcvanmilliós német birodalom társzomszédsága. Mert ne felejtjük el, hogy akkor is, amikor a régi Osztrák-Magyar Monarchia közjogi keretében egy területileg integer, önálló felségjogokkal rendelkező, saját alkotmánya szerint élő Magyarország élte a maga állami életét, olyan Magyarország, amelyet Ausztriával semmi más, mint az uralkodó személye kapcsolt össze, a laikus külföld már akkor is tévesen ítelt meg bennünket s úgy hitte, hogy az évezredes Magyarország voltaképpen nem más, mint az egységes Ausztriának egyik, tágabb önkormányzattal rendelkező tartománya. Most már követve a német birodalom ellenségeinek gondolatmenetét és feltéve, hogy Németországnak valóban lennének hatalmi törekvései a Duna-völgye felé és ugyancsak feltéve, de meg nem engedve, hogy a világhatalmi, történelemformáló erők nem tudnák megakadályozni Ausztria németiségének a német birodalomhoz való csatlakozását, — vájjon ez az esetleges csatlakozás nem fenyegetné-e nagyobb és veszedelmesebb mértékben Magyarországot akkor, ha Ausztriával perszonális unióban, pénzügyi, külügyi és hadügyi közösségben él, mintha önálló és független állami létében tekintetét mindenkor a peremek felé fordíthatja és egész morális, szellemi, gazdasági és fizikai erejével arra kell vigyáznia, hogy történelmi határain mindenek jó rendben folyjanak? Ezt semmi esetre se tévezzék el szemük elől azok a magyarok, akik a Habsburg-ház visszahozatálát egy Anschluss-veszélyre való hivatkozással szorgalmazzák.

A KÖRMENDI „NÉPFRONT”*

Az adott témakörben — a magyar nacionalista külpolitika célkitűzéseit, lényegét, alapját s az arra ható tényezőket vizsgálván, — a Habsburg-restaurációt már előbb is csupán

annak külpolitikai vonatkozásaiban vettük szemügyre s ugyancsak külpolitikai vonatkozásai miatt tesszük mérlegre azt a múlt esztendő végén hirtelen megindult, vagy hirtelen megerősödött tevékenységet is, amely újra a magyar politika homlokterébe akarta rántani a Habsburg-kérdést s amely tevékenységnek magyarországi vonatkozásban legjelentősebb látható megnyüatkozása a körmendi gyűlés és annak keretében a körmendi „népfront” megalakulása volt. A körmendi megnyilatkozás s ott volt fajvédő és szabadkirályválasztó politikusoknak — közöttük Eckhardt Tibornak — a Habsburg-restauráció mellett való állásfoglalása egyáltalán nem volt meglepő. A meglepetés legfeljebb csak az lehetett a be nem avatottak számára, hogy a körmendi „népfront” *éppen azt az időpontot*, éppen az 1937 októberét választotta megnyilatkozása számára, jöllehet a laikus, tájékoztatlan és a „rejtelmes erők” kulisszái mögé nem látó magyar társadalom joggal hihette, hogy *abban az időpontban a Habsburg-restauráció végképp nélkülözte a külpolitikai realitásnak legcsekélyebb lehetőségét is*. Pedig ennek a körmendi gyűlésnek igen is súlyos külpolitikai indoka volt, mert amint a Csehszlovákiában megjelenő *Die Zeit* már október 15-én megírta: *ja magyar ellenzéknek a legitimizmus jegyében való egyesülése fényt Vet a párhuzamosan haladó bécsi törekvésekre és azokra a fáradozásokra, amelyek Becs—Prága—Budapest összefogása által ellensúlyozni akarják a Berlin—Ráma-tengelyt.*”

Tehát — nem csodálatos ez? — a Habsburg-párti propagandában most már megint az a célzat jelentkezik, amilyen célzattal „egyes magyar zsidók” Genfben tevékenykedtek ugyanebben az időben s ez a célzat megint, *a magyar hivataltos külpolitikával ellentétben és a magyar nacionalista külpolitikai közfelfogással ellentétben*, Magyarországnak nacionalista barátaitól való eltávolítása és egy csehbarátságba való belekényszerítése. Vagyis ugyanazok a rejtelmes erők látszanak ebben az esetben is érvényesülni, amelyekről *Bethlen* István beszédével kapcsolatban már megemlékeztünk s amelyek, ha kell: világbojkottal, ha kell: háborús uszítással, ha kell: kultúrkapcsolatok kimélyítésének álarca alatt s ha kell: Habsburg-párti propagandán keresztül akarják elérni céljaikat: a nacionalista törekvések és irányzatok megsemmisítését, vagy legalább is lefékezését. És ezt nemcsak mi láttuk így, de így látta a külföld is. A *Germania* október 16-iki számában a lap budapesti munkatársa fejtette ki, hogy „a liberális ellenzék körmendi legitimista előretörése messzemenően tisztázta a belpolitikai helyzetet, *külpolitikailag azonban eltávolodott a magyar kormány és társadalom egységes felfogásától, mert az előretörésnek a rugója a Róma—berlin-tengely ellen való agitáció volt.*” Bár nyilvánvalóan dicséretnek volt szánva,

Eckhardt Tiborra — a hajdan a magyar politika szélsőjobb-oldali frontján elhelyezkedett *Eckhardt* Tiborra — azonban semmi esetre sem lehet hízelgő, amit a Becsben megjelenő *Das Echo* írt október 15-én a körmendi gyűlésről, azt fejtegetvén, hogy „*Sckhardt* Tibor körmendi meglepetést keltő fellépésében azonosság látszik fennforogni *Palackynak*, az egykori cseh történetírónak jelfogásával és gondolatmenetével. *Eckhardt* Tibor ezen politikai fordulata Ausztriában rokonszenves megértésre talált, hiszen az osztrákok is abban látják jövő hivatásukat, amit *Palacky* egykor mondott: Ha nem volna osztrák monarchia, úgy azt meg kellene teremteni.” A lengyel *Gazetta Polska* október 18-iki száma szerint „*Sckhardt* beszéde nagy meglepetésül szolgál nemcsak a magyar belpolitika, hanem mindazok számára, akik mindent elkövetnek, hogy egy Bécs—Prága—budapesti tengelyt hozzanak létre. Ma a legitimizmus elve alapján egyesült ellenzék a német befolyás és a diktatúra elleni védekezésben már nem lát más kiutat, mint a restaurációt.” A *Neue Freie Presse* október 19-iki száma már a körmendi népfront jelen nem lévő, de azzal teljes eszmei és világnézeti azonosságban álló szociáldemokráciáról is megemlékezik és úgy ő, mint egy nappal később a belgrádi *Politika*, a lengyel *Kurier Warszawski* és a francia *Republique*, mint rendkívül fontos tényt emelik ki *Peyer* Károly szegedi beszédét, amelyben az öreg köztársasági forradalmár, a hajdani osztályharcos szocialista roppant szobatiszta beszédben jelentette be, hogy a magyarországi szociáldemokrata párt nem zárkózik él a körmendi népfronthoz való csatlakozástól és hajlandó a Habsburg-restauráció politikai gondolata mellé állani, mert — hiszen Istenem, a politikai bukfencet mégis illik megmagyarázni, ha kissé sután is — „a magyar szociáldemokraták, ha választásra kerül a sor a diktatúra és az alkotmányos szabadság között, egy pillanatig sem fognak habozni és az alkotmányos szabadság mellett fognak dönteni, bármilyen alakban is jusson az be a politikai arénába”. (A kis édesek! Tudomásunk szerint *Peyer* Károlyék és az egész magyarországi szociáldemokrácia egy alkalommal már voltak olyan helyzetben, amikor a diktatúra és az alkotmányos szabadság között kellett választaniok. Ez 1919 március 21-én volt s a magyarországi szociáldemokrácia akkor sem habozott egy pillanatig sem, hanem habozás nélkül, sőt előre megfontolt szándékkal a — diktatúrát választotta. Igaz, hogy az vörös diktatúra volt s az is igaz, hogy abban a diktatúrában a nemzetközi zsidósághoz tartozók parancsoltak és akasztattak, tehát abban az időben a magyarországi szociáldemokrácia számára igazán nem volt probléma, hogy hová csatlakozzék.) Ám a körmendi állásfoglalás, általában a megerősödött és Európaszerte elsősorban a sza-

badkőművesség és zsidóság külpolitikai vonalán mozgó Habsburg-párti tevékenység háttérben rejlő rejtelmes összefüggésekre talán legvilágosabban a jugoszláv *Vreme* október 18-iki száma vet fényt, amikor is a lap bécsi munkatársa az osztrák monarchista tevékenységről közlő részletes tudósítást. A hosszú cikk megállapítja, hogy „október elejével nagyszabású propagandisztikus akció indult meg Ottónak a trónrajuttatása érdekében. E viszonylatban tekintetbe kell venni a Magyarországon nemrégiben bekövetkezett fordulatot”, — értsd: a körmendi népfront megalakulását. A cikkíró a továbbiakban azonban megállapítja, hogy „az osztrák monarchikus helyzet korántsem olyan erős, mint 1937 elején volt. Ezt több okra lehet visszavezetni, de különösen a monarchisták által elkövetett hibákra. Már hiba az is, — írja tovább a *Vreme*, — hogy a monarchista mozgalmat bekapcsolták a hazafias front tevékenységébe, de még nagyobb hiba az, hogy a zsidók a monarchista mozgalomban fontos tényezők lettek. Ez érthető, hiszen az osztrák császár mindig védelmezte és támogatta a zsidókat, azonban nagy hiba, hogy a zsidók monarchista szervezete túlságosan is agresszív és önti magából a proklamációkat, rezolúciókat stb. De különösen a legnagyobb hiba az, hogy a monarchiát úgy állítják oda, mint a Németország elleni védekezés eszközét. Mindezeket összefoglalva a monarchista propaganda most kevesebb sikert várhat, mint 1937 tavaszán, viszont tény az, hogy a mozgalom ezidőszereint (1937 októberében) sokkal nagyobb anyagi eszközökkel rendelkezik, mint azelőtt.“ Talán ezek a szemelvények is elég meggyőzően bizonyítják, hogy a megerősödött Habsburg-restaurációs agitáció nem egyéb, mint a nemzetközi szabadkőművesség, a nemzetközi zsidóság és a nemzetközi szociáldemokrácia külpolitikai akciójának egyik részlete és egyik eszköze s a magyar nacionalizmus őszintén fájjalja, hogy ehhez az akcióhoz jóhiszeműen csatlakoztak olyan magyar tényezők is, amelyek a maguk erős keresztény voltánál fogva szemben állnak, vagy szemben kellene, hogy álljanak a szabadkőművességgel is, zsidósággal is és szociáldemokráciával is. Ez azonban nem akadályozhatja meg a magyar nacionalizmust abban, hogy ezt az ellene irányuló külpolitikai akciót határozottan visszautasítsa és a maga külpolitikai elképzeléseit és törekvéseit ne a nemzetközi baloldali tényezők felfogása szerint, hanem egyedül és kizáróan a magyar nemzeti jövő érdekében, tehát a teljes állami függetlenség értelmében fogalmazza meg.

NACIONALISTA VILÁGNÉZET

A magyar nacionalista jobboldal úgy véli, hogy a magyar nemzet útja európai viszonylatban csupán a már önmagukra ébredt, nacionalista nemzetekkel párhuzamosan haladhat, első-

sorban tehát Olaszországgal és Németországgal párhuzamosan. Ez a hitünk egyrészt világnézeti, tehát eszmei alapokon, másrészt katonai és gazdasági, tehát reális, vagy — ha úgy tetszik — materiális alapokon épül föl. *A magyar nacionalista jobboldal nem tagadja, hogy külpolitikai állásfoglalásaiból nem hiányzik a világnézeti elem, mert ha ezt tagadná, csak azért, hogy a nemzetközi judeo-liberalizmus és judeo-bolsevizmus vádjaival szemben védekezék, akkor csak arról tenne tanúbizonyságot, hogy ez a mi magyar jobboldali nacionalizmusunk gyáva, meghunyászkodik a nemzetközi baloldali erőtevényezők előtt és meghunyászkodásában védekezik olyan vádak ellen is, amelyeket a magyar nacionalizmus nyugodtan és a történelem marasztaló ítélete nélkül becsülettel vállalhat. De ha tagadnánk azt, hogy külpolitikai tájékozódásunkból hiányzik a vüágnézeti elem, akkor nem lennénk őszinték, de nem lennénk reálisak sem, mert nagyon jól tudjuk, hogy a nemzetek eredményes együttműködése mindenkor több-kevesebb világnézeti azonosságot tételezett föl Egyszerű, majdnem naiv, de mindenesetre kézzelfogható példákkal bizonyítható be ennek a tételnek a helyessége. Egy keresztény pap és egy mohamedán pap nem kell, hogy föltétlenül személyes harcban álljanak, nem kell, hogy naponkint sértegezzék egymást, esetleg szívélyes személyes viszony is fennállhat kettőjük között, de azért együtt, egy fronton, egy irányban mégsem fognak soha sem dolgozni Isten országának felépítésén. Tudhatják egymásról, hogy egyénileg korrekt, jellemes, jószándékú és tisztaszívű emberek, de hitük, felfogásuk Isten országának lényegéről, tartalmáról oly más, oly ellentétes, vüágnézetiük annyira különböző, hogy az együttműködés számukra lehetetlen. Viszont ugyanez az együttműködés végképpen nincsen kizárva egy katolikus pap és egy református pap között, mert bár vannak közöttük különbségek, de ezeket a különbségeket mind a két fél — ha jószándékú — tiszteletben tartja és nem tekinti az együttműködés akadályául, mert összekapcsolja őket felekezeti hovatartozandóságukon túl és felül a közös, krisztusi világnézet A magyar jobboldali, erőteljes nacionalizmus sem óhajtja lemásolni az olasz fasizmus politikai, gazdasági és társadalmi rendszerét Tudjuk, hogy a fasizmusban vannak olyan sajátosságok, amelyek a magyar történelmi hagyományok, a magyar népielek, a magyar életforma sajátos alakulásai folytán nálunk meg nem valósíthatók. Ugyanígy állunk a német nemzeti szocializmussal is. Tudjuk, hogy ez a német nemzeti szocializmus szinte csodákat teremtett a német nép és a német birodalom megerősítése szempontjából. De a magyar jobboldali nacionalizmus nem akarja lemásolni a német nemzeti szocializmust sem, mert tudja, hogy ez a politikai, gazdasági és társadalmi rendszer kifejezetten a német nép számára, a német nép szükségleteinek figyelembevételével*

épült fel és magyar talajba sem azért át nem ültethető, mert megint figyelembe kell venni a magyar történelmi hagyományok, a magyar néplélek és a magyar életforma sajátosságait, de nem ültethető át azért sem, mert a magyarságban mindenkor megvolt az az államszervező és államfenntartó képesség, hogy a különféle kotok uralkodó eszméit mindenkor sajátos magyar tartalommal tudta megtölteni. Ám e különbözőségek, a különböző hagyományok és a különböző igények ellenére a két hatalommal való együttműködésünk zavartalan, áldásos és eredményes lehet és eredményes kell is, hogy legyen, mert mind a három államot, helyesebben mind a három népet összekapcsolja a korszerűen értelmezett, erőteljes nacionalizmus közös, diadalmas világnézete. És ennek a világnézetnek a hiánya nem zárja ki ugyan a liberális és demokrata államokkal való szívélyes jóviszony fenntartását, de mert az élet alapvető kérdéseiről olyan ellentétes fogalmaink vannak, mint amilyen ellentétesek a keresztény papnak és a mohamedán papnak Isten országáról vallott felfogásai, a szoros és áldásos együttműködés mindkét fél számára megnehezül, ha ugyan lehetetlenné nem válik.

AZ IMMUNITÁS-ELMÉLET

Ami a nacionalista államokkal világnézeti alapon való külpolitikai érzékenységet elsősorban meghatározza és a szoros együttműködést úgy az ő számukra, mint a mi számunkra szinte parancsolólag írja elő, az a zsidó-bolsevista világvészedelemmel szemben való együttes védekezés szüksége és kötelessége, illetve — mert a védekezés mindenkor csupán negatívumot jelent — ezzel a zsidó-bolsevik veszedelemmel szemben a megfelelő, koncentrikus és megsemmisítő támadás megfelelő előkészítése. Roppant optimisztikus, még pedig károsan optimisztikus az az igen gyakran hallott, még pedig komoly, magyar nemzeti beállítottságú tényezők ajkáról is nem egyszer hallott megállapítás, hogy *Magyarországot már nem fenyegeti a bolsevik veszedelem, mert Magyarország már át-
esett a bolsevista veszélyen és ilyenformán immunissá vált az újra fertőzés veszedelmével szemben.* Mintha bizony a bolsevizmus holmi kanyaró, vagy vörheny lenne, amely meglepheti az embert kiskorában, átszenvedhetjük több-kevesebb lázzal a vörös kiütéseket, aztán egész életünkben kedélyesen fittyet hányhatunk a járványnak, amelyet mi már nem kaphatunk el. A bolsevizmus azonban sem nem kanyaró, sem nem vörheny, hanem — hogy a betegségek birodalmában maradjunk — *sokkal inkább spanyolnátha, pestis, vagy kolera,* amelyekkel szemben nem védelmez meg a betegség egyszeri átvészélése, de *mindenkor ki lehetünk téve az újabb és újabb fertőzések-nél.* De ha a bolsevizmus olyan ártatlan gyermekbetegség

lenne is, mint akár a kanyaró, akár a vörheny, az, hogy mi át-estünk a nyavalyán, bennünket, saját magunkat immunissá tettük, vagy tehetjük a vész ellen, de *nem tettük immunissá a gyermekeinket* s elég bolond lenne az az apa, aki azért nem féltene a gyermekét a járványtól, mert ő maga húsz esztendővel ezelőtt akár a vörhenyből, akár a kanyaróból szerencsésen kilábolt. Már pedig soha ne felejtjük el, hogy *a magyarországi kommunizmus óta itt egy egészen új nemzedék nőtt már fel, amely akkor is az érettségi küszöbén áll, ha történetesen a bolsevik uralom magyarországi korszakának tobzódása idején született*, de az egész mai harmincéves generáció is már csak gyermekkorának halvány kódén keresztül ismeri azokat a borzalmakat, amelyeket mi és az előttünk járók már érett fejjel és lelkünkben mély nemzeti keserőséggel szenvedtünk el. Ez a nemzedék már csak könyvekből ismeri a rémségeket, a tapasztalat azonban talán mégis csak azt mutatja, hogy az orvosi könyvek tanulmányozása még a vörhenytől és a kanyarótól sem véd meg bennünket. Teljességgel hamis tehát az az optimizmus, amely a bolsevik veszélyt a tizenkilenc évvel ezelőtt az egész magyarságot meggyalázó kommunizmusra való utalással bagatellizálja. Ez az optimizmus lehet hasznos azok számára, akik titokban és álutakon ma is a marxi szocializmust készítik elő Magyarországon, *a magyarságra nézve azonban föltétlenül csak hátrányos lehet*, mert mákonyoz, mert elernyeszt, mert elkendőzi a veszélyt és kiteheti a nemzetet annak, hogy felkészületlenül nézzen az esetleg fenyegető újabb pusztítások és borzalmak elé.

Nagyon jól tudjuk, hogy a bolsevizmus ma is mindent elkövet a világ és benne Magyarország forradalmasítására. A *Somér Hacairok*, a bibliakutatók ma is itt mételyezik az elesett, szerencsétlen magyarok lelkeit és ha kitűnő rendőrségünk időnként fülön is csípi az agitátorok egyikét-másikát, ez nem az a radikális gyógymód, amely a veszélyt teljesen elhárítja a fejünk felől. *A radikális gyógymód elsősorban egy erőteljes nacionalista államberendezkedés*, amely nem az elkövetett büntetteket torolja meg csupán, hanem radikális intézkedéseket tesz általában amaz elemek ellen, amelyek mint *a bolsevizmus bacillusgazdái* járnak-kelnek közöttünk és fertőzik a magyar néptömegeket. Ezt az igazi és egészséges prevenciót még akkor is végre kell hajtani, ha a Rombach-utca és a Dob-utca környékén gyakrabban kell is felkölteni éjszakánkint a „pesti polgárokat” s végre kell hajtani akkor is, ha a „pesti polgárok” nyomban felekezeti sérelmeket látnak a bolsevizmus elleni erőteljes küzdelemben. Elvégre valutásokat és bolsevikieket ott kell keresni, ahol vannak. És nem mi tehetünk arról, ha a valutások is, de a bolsevikiek is elsősorban a galíciai zsidók és a Somér Hacair tagjai között vannak. Ami-

kor azonban ezekkel az erőteljes, céltudatos és határozott intézkedésekkel majdan elérjük azt, hogy a bolsevik veszélyt és izgatást idehaza preventív módszerekkel megakadályoztuk, egyben részeseivé kell lennünk annak a világháborúellenes, is, amelyet a világ nacionalista hatalmai, főképpen Olaszország, Németország és Japán, nemkülönben a nemzeti Spanyolország folytatnak a bolsevik világepidia ellen. Ennek a szükségességnek felismerése hajtja a magyar nacionalizmust a vüagnézetű külpolitika alapján a nacionalista államok, Olaszország, Németország, Lengyelország és Ausztria felé, ezért rokonszenvezünk a nemzeti Spanyolországgal és a nacionalista Japánnal, mert tudjuk, hogy *a világbolsevizmus letörése és a nemzetközi zsidóság egyéb hatalmi törekvéseinek letörése a mi magyar jövőnket is biztonságosabbá és gyümölcsözőbbé teheti.*

KATONAI SZEMPONTOK

A nacionalista hatalmakkal való külpolitikai érdekezésünk azonban nemcsak érzelmi és világnézetű szempontok teszik indokolttá és szükségessé, de indokolttá és szükségessé teszik katonai és gazdasági szempontok is. Magyarország természetesen jogosan és indokoltan hangsúlyozza mindenkor a maga békés szándékait és nem is lehet a világon senki, aki ezekben a békeszándékokban kételkedhetnék. Magyarország valóban és őszintén békét akar, márcsak azért is, mert a mögöttünk álló évezred mértéktelen áldozatai, háborúi olyannyira megcsapolták a magyarság vérében, hogy a hajdani világhatalom a huszadik század nagy világháborúja után lesorvadt a kis népek színvonalára, tehát botorság és erkölcstelenség volna a népi erők regenerálódása helyett azt kívánni, hogy ismét csapra üssük a magyarság vérében. Soha nem szabad azonban elfelejteni, hogy Európa sorsának intézése, még Középeurópa sorsának intézése sem tőlünk függ és mert Európa vihar-sarkában élünk, a nagy európai összeütközések esetében nem jelenthetünk olyan kényelmes érdektelenséget, mint a földrész peremén élő kis nemzetek, mert az európai esetleges vihar bennünket is kíméletlenül magával sodor. Nos, erre az esetre a magyarságnak öngyilkosság volna nem gondolnia és arra föl nem készülnie. Annál inkább fel kell készülnie, mert a magyar nacionalizmus a szó nemes értelmében és nemzetnevelő értelmében *militarista* és nem hisz a „békés revízió” lehetőségében. S ha egy esetleges európai vihar kitör, ha ismét háború dülja fel Európa békéjén, úgy *ez világnézetű háború lesz*, amelyben a nacionalista Magyarországnak a nacionalista államok mellett lesz a helye. De ott lesz a helyünk azért is, mert ezek a nacionalista államok állanak a nagyhatalmak közül földrajzilag hozzánk legközelebb, ezeknek a hatalmaknak hatalmas had-

seregei azok, amelyek a nagyszerű magyar honvédséggel a legszorosabban együttműködhetnek s ezek a hatalmak azok, amelyek katonailag Magyarországnak a legtöbb segítséget nyújthatják. Talán természetesnek fog látszani, ha a nacionalista külpolitika katonai vonatkozásainál e pár mondaton kívül nem időzünk hosszabban, ám mégis szükségesnek látszik vitéz *Berkó István* adatai alapján (*Vitéz Berkó István—Föld Jenő: Készül a háború. Cserépfalvi kiadás*) a következő számokra emlékeztetni az olvasót:

A nyugati demokratikus hatalmak érdekkörébe tartozó államok a békekötések után a következő békehadseregekkel rendelkeztek:

Anglia.....	120.000
Franciaország.....	500.000
Olaszország.....	300.000
Lengyelország.....	300.000
Belgium.....	80.000
Csehszlovákia.....	120.000
Románia.....	200.000
Jugoszlávia.....	120.000
Görögország.....	100.000
Összesen:	1,840.000 fő

Ezzel szemben a volt központi hatalmak hadseregeinek békelétszáma:

Németország.....	100.000 fő
Ausztria.....	30.000 „
Magyarország.....	35.000 „
Bulgária.....	25.000 „
Törökország.....	? „
Összesen:	190.000 fő

Tizenhét esztendő alatt viszont a helyzet úgy alakult, hogy Franciaország és biztos szövetségei ma a következő ka-

	békében	háborúban
Franciaország .	25 hadosztály	92 hadosztály
Oroszország .	70 „	200 „
Csehszlovákia .	12 „	24 „

tonai erőt képviselik:

Összesen: 107 hadosztály 316 hadosztály

Ehez járulhatnak még a következő szövetségesek (Belgium azonban csak angol beavatkozás esetén, Románia pedig

csak orosz semlegesség esetén avatkozhatok be Franciaország oldalán a háborúba):

	békében	háborúban
Anglia	6 hadosztály	6 hadosztály
Belgium	6 „	12 „
Románia	24 „	32 „
Összesen:	36 hadosztály	50 hadosztály

Ezzel szemben Franciaország biztos ellenfelei (1937 nyarán, a könyv megírásának idejében) az alábbi erőt jelentik:

	békében	háborúban
Németország . . .	36 hadosztály	100 hadosztály
Olaszország . . .	35 „	70 „
Ausztria	7 „	10 „
Magyarország . . .	4 „	10 (?) „
Összesen:	82 hadosztály	190 hadosztály

Ezenfelül a francia oldal valószínű ellenfeleinek hadereje:

	békében	háborúban
Lengyelország . .	30 hadosztály	65 hadosztály
Spanyolország . .	20 „	35 „
Összesen:	50 hadosztály	100 hadosztály

Végeredményben tehát — írja *Berkó* István — a francia oldal a „biztos” szövetségesekkel együtt békében 107 hadosztályra támaszkodik, a „biztos” ellenfelekkel szemben, akik 82 hadosztályt képviselnek. A franciák ereje „biztos” és „valószínű” szövetségesekkel együtt sem több békében 143 hadosztálynál, ugyanakkor a „biztos” és „valószínű” ellenfelek viszont 132 hadosztály erőt jelentenek. A továbbiakban kimutatja vitéz *Berkó* István, hogy mivel Oroszországnak háború esetén keleti határait Japán felé föltétlenül biztosítani keU, végeredményben az erőviszonyok úgy alakúinak, hogy háború esetén a közép-hatalmak, tehát a nacionalista államok oldalán 298 hadosztály, a „nyugati demokráciáik” és a szovjet oldalán SOS hadosztály vonul föl. S most figyelembe véve Magyarország földrajzi helyzetét, gazdasági kapcsolatait, a magyar nacionalizmus katonai szempontból is helyesen ítél akkor, midőn Magyarország külpolitikai elhelyezkedésének irányvonalát a Róma—Berlin-tengely irányával párhuzamosnak látja.

GAZDASÁGI SZEMPONTOK

Nem óhajtunk hosszasabban időzni a magyar nacionalista külpolitikának az európai nacionalista hatalmak felé irányuló együttműködésénél gazdasági vonatkozásokban sem, hiszen a

római jegyzőkönyvek gazdasági eredményei, a Németországgal meglévő és állandóan fejlődő árucserforgalmunknak egyre előnyösebbé váló hatásai mindenki előtt közismertek, aki a gazdasági kérdések és az export-importstatisztikák iránt csak kevésbé is érdeklődik.

Hosszas indokolás és magyarázat helyett célszerűbbnek látszik egyszerűen közzétenni Magyarországnak az utóbbi évekből származó fontosabb külkereskedelmi adatait a következőkben:

	BEHOZATAL:					
	1933.	1933.	1934. 1935.		1936.	1937.
	Ezer pengőben					
Ausztria . .	50.875	62.417	80.556	75.852	72.473	85.397
Csehország .	34.287	31.568	24.493	19.075	22.054	29.646
Románia . .	40.868	24.245	30.285	53.643	58.185	45.541
Jugoszlávia .	17.163	19.259	14.089	24.648	19.177	23.826
Németország .	73.938	61.507	63.025	89.906	111.796	124.762
Olaszország .	18.531	23.230	41.105	29.310	32.284	33.004
Bulgária . .	2.350	1.846	617	3.367	2.814	2.260
Görögország .	1.117	2.521	863	1.061	1.790	—

	KIVITEL:					
	1932.	1933.	1934.	1935.	1936.	1937.
	Ezer pengőben					
Ausztria . .	100.794	105.697	98.850	86.726	86.818	99.512
Csehország	22.730	28.748	19.771	20.789	20.333	20.579
Románia . .	11.434	12.822	19.763	24.971	24.555	24.677
Jugoszlávia .	20.224	21.312	11.845	10.963	11.540	12.695
Németország .	50.661	43.701	89.866	109.138	116.786	141.586
Olaszország .	26.179	33.731	33.659	60.794	65.756	72.353
Bulgária . .	4.130	1.441	943	2.371	1.958	2.585
Görögország .	1.578	1.289	1.591	1.948	8.288	—

A számadatok mindennél jobban bizonyítják, hogy a római jegyzőkönyvek államai és Németország gazdaságilag is a legelőnyösebb összekötetést jelentik Magyarország számára és Magyarország külpolitikai irányvonalát gazdaságilag is megindokolják és megalapozzák.

STATIKUS ERŐK, DINAMIKUS ERŐK

A Páris-környéki békeszerződések uralmának korszakában a liberális-denokrata hatalmak a *statikus erőket*, a nacionalista hatalmak pedig a *dinamikus erőket* képviselik. A csonka ország számára a statikus erők uralma, a trianoni status-quo további fenntartása a leszorítottságot, kisebbségi sorsba kényszerült magyar testvéreink további szenvedéseit és az egész magyar nép lassú sorvadását eredményezheti. *A magyar revíziós gondolat hívei tehát csupán a dinamikus európai erők mel-*

lett sorakozhatnak fel s mert úgy látjuk, hogy a genfi Népszövetség nem egyéb, mint az európai statikus erőknek az érdekszövetsége s immár a Vatikán megállapítása szerint sem egyéb, mint egyes zsidó világszervezetek és imcszkvai törekvések gyűjtőhelye, tehát a magyar nacionalista külpolitikai felfogás ez indokból is a dinamikus hatalmak felé sodródik és o Népszövetséget idejét múlt, a nacionalizmus rovására elfogult, szükségtelen és alkalmatlan intézménynek tekinti. A magyar nacionalizmus örvend, hogy Japán és Németország után Olaszország is döntő elhatározásra jutott és a Népszövetségből kilépett, mert úgy véli, hogy a három nagyhatalom elhatározása után talán mégis megindulhat az a hatalmas folyamat, amely az európai kérdések igazságos újrendezéséhez

A ZSIDÓSÁG

ÉS A VILAGBOJKOTT

Ám most ismét vissza kell térni a már idézett *Bethlen-cikk* megállapításaihoz és főképpen az abban megnyüatkozó amaz aggodalomhoz, hogy a magyar állam erősen nacionalisztikus, *ennélfogva* erőteljesen és intézményesen antiszemita berendezkedése nem fogja-e valóban veszélyeztetni az ország külpolitikai érdekeit és nem teszi-e ki az országot valóban egy olyan világbojkottnak, amely a nem egészen félmilliónyi magyarországi zsidóság gazdasági és politikai túlterjeszkedésének megszüntetése miatt az egész csonkaországot, annak kilencmillió magyarországi zsidóságát is veszélyeztetni? Az előbb már megvizsgáltuk ezt a témát és megállapítottuk, hogy a világ zsidósága az angolszász népekre gyakorolt gazdasági erő és szabadkőműves nyomás folytán *ettől a világbojkottól esetleg tényleg nem riadna vissza* és elég lelkiismeretlen is ahhoz, hogy ezt a világbojkottot kíméletlenül keresztülvigye, már tudnillik, ha módja van hozzá.

Midőn erre a kérdésre válaszolni akarunk, vissza kell menni egy kissé a húszesztendő múltba, már csak azért is, hogy ebből az alkalomból is leszögezzük, hogy *az erőteljes nacionalizmus és az erőteljes antiszemitizmus a magyarság számára nem „idegen eszme” nem „importeszme”, mert a háború utáni új nacionalizmus szükségességének felismerése tekintetében az anciennitás jogát még Olaszországgal és Németországgal szemben is fenntartjuk magunknak.* Sok jó magyar kesereg azon, hogy mi már 1919-ben megteremthettünk volna egy erőteljes nacionalista államot s mégis tizenkilenc év után is, 1938-ban is még csak ott tartunk, hogy ez az erőteljes, kemény, aktív, új magyar állam képe csupán néhány kemény magyarnak, néhány korszerű magyarnak az elképzelésében és vágyában szerepel. Ezek a jó magyarok azonban *mindig csak magyar szempontból és soha nem európai szempontból* nézik a

magyar életet és ha teljesen jogosan és okosan hivatkoznak is arra, hogy ennek az új, nacionalista Magyarországnak már 1919-ben megvoltak *a belső, magyar feltételei*, elfeledkeznek róla, hogy végképp nem voltak meg akkor még *az európai feltételek*. Emlékezzünk rá, hogy, midőn a bolsevizmus tömegőrületéből összetört tagokkal és összetört alkotmánnyal fel-tápászkodó nemzet az első, mondhatni: alkotmányozó nemzetgyűlési választásokra készült, a magyarországi vörös bolsevizmus szövetségesei, a szociáldemokraták, bölcsen tudva, hogy a népharag és népfelháborodás a titkos szavazás mellett sem nyújt nekik egyetlen vérszegény mandátumot sem, a csúfos választási kudarc elkerülése érdekében, *selejtes politikai taktikából* deklarálták, hogy passzivitásba vonulnak és a választásokban nem vesznek részt. Azzal indokolták ezt, hogy a világszerte „fehér terrorral” megrágalmazott Magyarországon a szociáldemokrácia választási agitációjának szabadságát nem látják biztosítottak. És erre a hazug beállításra a világ szociáldemokrata és bolseviki munkássága blokád alá vette Magyarországot. A külföld szociáldemokrata vasutasai nem voltak hajlandók elvezetni a Magyarország felé nyersanyagot szállító vonatokat, a szociáldemokrata és kommunista bányászok nem voltak hajlandók szemet fejtetni, ha azt a szemet a bányatulajdonos magyar számlára óhajtotta szállítani. Németország akkor a weimari alkotmány posványában fetrengett, Olaszországban a vörös terrorcselekmények tobzódtak és Mussolini éppen csak, hogy megszervezte még akkor a későbbi diadalmas fasciókat. *Az egész világon mámorban tombolt a szabdkömvesség és a liberális demokrácia s ha Magyarország akkor megteremti a jogos, szükséges, érthető intézkedéseket az erőteljes és korszerű nacionalizmus szellemében, akkor a nemzetközi zsidóság politikai és gazdasági befolyása alatt álló demokráciák valóban megfojtották volna a csonka országot.* Talán katonailag nem, de gazdaságilag minden bizonnyal. Nem kaptunk volna külföldről nyersanyagot, nem vásároltak volna tőlünk élelmiszert. A világszidóság és világszabdkömvesség, miután Trianonban legyőzött és meggyalázott bennünket, könnyű győzelmet aratott volna felettünk másodszer is. *Bethlen* Istvánnak tehát a világbojkott következményeire utaló megállapításai föltétlenül helytállóak és jogosak, — *de csak a mültra nézve.*

Mert a jelen, ma már, *kissé másképpen fest* és azért van kétségbeesve a magyarországi zsidóság is. mert *kénytelen tudomásul venni, hogy a világesemények a nemzetközi zsidó túlhatalom ellen érlelődtek meg.* A huszas években még nem Irt a magyarországi zsidó sajtó idegen eszmékről, még akkor tudták, hogy erős magyar nacionalizmust és új nacionalista államberendezkedést képtelenség a világszidóság politikai és gazdasági hatalma ellenére teremteni. Ma azonban a helyzet

másképpen áll: *egy Magyarország elleni gazdasági világ bojkott elsősorban azokat sebezne meg, akik ezt a bojkottot elrendelnék.* Soha ne felejtsük el, mint ahogy a világszidóság és benne a magyarországi zsidóság is kénytelen tudomásul venni, hogy erőteljes nacionalista életfelfogást vall — csupán Európában — a 70 milliós német birodalom, a 40 milliós olasz birodalom, a 32 milliós Lengyelország, a 8 milliós Ausztria és a nemzeti Spanyolországnak mintegy 14 milliós lakossága. *Európa 164 millió, Magyarországgal egyetemben több mint 170 millió embere fűtyül a világszidóság által elrendelt világbojkottra és ma már 170 millió ember jelent vásárlót és eladót a nacionalista államok nyerstermékei és készárui számára.* Elrendelhetnének itt akármilyen világbojkottot, *az árucseréforgalom akkor is zavartalanul folyhatna a nacionalista államok között és semmiféle megrázkódtatást sem jelentene a nacionalista államok, így Magyarország számára sem, akár a termelés, akár az értékesítés szempontjából.* Egyébként is szabad legyen kértelkednünk abban, hogy a világszidóság olyan könnyedén dobálódzna ma már azzal a világbojkottal, mióta a bojkottot jelentő szankciók olyan csúfosan megbuktak és közneveltséget eredményeztek Olaszországnak az abesszinek — némely érzélgős magyarországi izraelita orgánum szerint: a hegyi zsidók — elleni diadalmas háborújában. *Az az óvatos magyar ember tehát, aki a gazdasági külpolitika szempontjából akarja óvni a nemzetet az erőteljes nacionalista berendezkedéstől, egészen nyugodtan megszabadulhat félelmi érzeteitől.* A nemzetközi zsidóság ma már nem az a hatalom, amelynek innen, Magyarországról látszik. *Ezt a problémát sem szabad soha egyedül magyar szemszögből nézni, de mindig európai szempontok vagy még inkább: világszempontok szerint kell azt vizsgálat tárgyává tenni.*

Igen kézenfekvőnek látszik e tétel ellenérvül felhozni azt, hogy a legutóbbi romániai események, Goga lemondatása éppen a világszidóság mérhetetlen befolyását látszanak igazolni, bizonyítván, hogy kis népek nem lehet ujjat húznia a világszidóság kezében lévő gazdasági erőkkal és politikai hatalommal. Az érv látszólag — de csak látszólag — valóban ellent mond a mi megállapításainknak. Azonban soha nem szabad elfelejteni, hogy a Goga-kormány nem rendelkezett népi tömegerőkkel, tehát kormányzása az első perctől kezdve labüis alapokon nyugodott. A román nacionalista tömegerők nem a Goga kezében, hanem a Zelea Codreanu kezében vannak. Nem szabad elfelejteni azt sem, hogy Románia egész külpolitikai és gazdasági gyökerei Franciaország, általában a demokratikus Nyugat talajába nyúltak le: ezeket a gyökereket egy tömegerővel nem rendelkező irányzat nem tudta egyik napról a másikra új talajokba átültetni. Mint ahogy nem szabad elfelejteni azt sem, hogy Gogákék szinte puccs-szerűen kerültek kormánya,

már pedig a hirtelen, előkészülés nélkül bekövetkezett változások egy nemzet számára még akkor is megrázkódtatásokat kell, hogy eredményezzenek, ha egyébként nem kell *szövetségeinek*, ebben az esetben elsősorban Franciaországnak és Szovjetországnak homlokegyenest ellentétes világnézeti beállítottságával szemben felvenni a harcot. Goga eltávolítása pedig lényegében a mi tételünket igazolja: a világszidóság igenis: *külön* politizál s e politika ellen minden népnek felkészülteinek kell felvenni a harcot.

DRANG NACH OSTEN, DRANG NACH WESTEN

A magyar nacionalista külpolitika vonalán, szorosabban véve: annak német részén, illetve: Németország felé irányuló részén gyakran találkozunk azzal a váddal, hogy mi voltaképpen a német *Drang nach Ostent* készítjük elő és Németország gyarmatává akarjuk tenni az évezredek Magyarországot. A vád annyira *nevetséges*, annyira *átlátszó*, annyira *komolytalan* és annyira *talmudista okoskodást* tüntet föl, hogy voltaképpen nem is lenne érdemes erre a vádra válaszolni. De mert a magyar nacionalista külpolitikai felfogásnak kötelessége, hogy minden félreértést eloszlasson és minden fogalmat tisztázzon, tehát nem árt, ha ezzel a váddal is szembenézőnk.

Nem vonjuk kétségbe, hogy vannak, mint ahogy nemcsak most vannak, de már a világháború előtt is voltak kótyagosok, akik a budapestkörnyéki, tolnai és nagyszébenkörnyéki sváb és szász szórványok jogcímén fantasztikus tanokat hirdettek és lázas hiteket tápláltak német részről Magyarország felé. *Ugyanezekkel a kótyagos fantasztákkal találkoztunk a szláv néptömegek részéről is*, akik viszont szláv *Drang nach Westen* vágyával vetettek szemet Magyarországra. Nos, azoknak, akik most nem minden célzatosság nélkül rettenetesen féltenek bennünket a pángermán veszedelemtől és magyar területek bekebelezésétől, szabad legyen emlékezetükbe idézni, hogy *liberális, demokrata, humanista és szabadkőműves államok voltak azok, amelyek Magyarországot szétdarabolták* és megvalósították nemcsak a sdávság, hanem az egész Balkán *Drang nach Westen-jét* is. Magyarországnak tehát legalább is annyira van félnivalója a liberális, demokrata és szabadkőműves Nyugattól, mint amennyire félni és féltenivalója van a nemzeti szocialista Németországtól. Sőt a keserű tapasztalatok alapján és a négy sebből vérző ország láttán a liberális Nyugattól mintha egy kissé több félnivalónk is lenne. Németország még nem volt kegyetlen hozzánk, de a liberális Nyugat véres és brutális kegyetlenségét az évezredek történelmi birodalom széttörésében is tapasztaltuk.

Most eltekintve a pángermán, kótyagos fantasztáktól, ta-

Ián mégis szabad őszintének hinnünk egyéb megnyilatkozások között azt a hatalmas beszédet, amelyet *Hitter* Adolf, a német nép vezére és kancellárja mondott Nürnbergben, a becület pártnapján a bolsevista veszélyről. Ebben a beszédben *Hitter* Adolf egyebek között így nyilatkozott: „A nemzeti szocializmus tanítása szerint az állam célja a népességről való gondoskodás. Az európai országhatárok *szerencsétlen megvonásából* eredő nehéz feladatoknak is igyekszik ezzel a gondolattal megfelelni. *A nemzeti szocializmus tana mint természetellenest a leghatározottabban visszautasítja bármelyik nép mesterséges, vagy erőszakos elnyomásának gondolatát.* Ez a tan éppen ezért lehetőséget nyújt arra, hogy az európai államok között ezekben a kérdésekben békés megegyezés jöjjön létre anélkül, hogy újabb háborúk újabb fájdalmakat és újabb igazságtalanságot hozzanak a világra. Véleményünk szerint minden népnek leg-
elemibb joga, hogy világnézetileg, politikailag és gazdaságilag a saját szükségletei szerint rendezkedjék be. Természetesen ugyanezt elvárjuk más népektől mi is.” Amikor tehát a német nép vezére és kancellárja nyílt határozottsággal kijelenti, hogy *a nemzeti szocialista Németország, mint természet ellenest, a leghatározottabban visszautasítja bármelyik nép mesterséges, vagy erőszakos elnyomásának gondolatát,* akkor legalább is célzatos rosszhiszeműség feltételezni, hogy a német birodalom még csak távolról is gondolhatna, vagy gondolna arra, hogy a Lajtánál befejeződő német nyelvhatáron túl aspirációi lehetnének azzal a magyar néppel szemben, amelynek *asszimilációjára soha nem gondolhat* s amely izzó haza- és szabadságszeretetről a mögöttünk lévő négy évszázad alatt nem egyszer tanúbizonyságot tett.

Legyünk azonban rosszhiszeműek mi is és tegyük fel, hogy a Hitler-beszéd dacára és minden történelmi ráció dacára Magyarország valóban ki van téve a *Drang nach Osten* veszélyének, amint azt liberálisaink oly sötét mumusként falra festik. Ha ez a veszély tényleg fennállana, vagy tényleg fennáll, kérdezzük: *e veszéllyel szemben melyik Magyarország tud eredményesebben védekezni? A liberális Magyarország-e,* amely azt eredményezte, hogy a javak ijesztően nagy százaléka az alig öt százaléknyi zsidóság kezébe vándorolt, míg a 95 százalékos törzsmagyarság borzalmasan elszegényedett? *Az a liberális Magyarország-e,* amely a *szociális fészültségek levezetésének és megszüntetésének úgyszólván egyetlen lehetőségét mindaddig a magyar paraszti és munkástömegeknek Amerikába való kivándorlásában látta, amíg csak Északamerika minimumra le nem szállította az európai bevándorlási kvótát? Az a liberális Magyarország-e,* amely az elhatározó, döntő jelentőségű, nagy kérdéseket, mint aminők a földprobléma, a hitelprobléma, a jövedelem- és vagyonmegoszlás egész hatalmas

probléma-komplexuma, ama bizonyos „szociális olajcseppekkel” óhajtja megoldani, ahelyett, hogy egyetlen nagy lendülettel dobná át a magyar népet a szociális, gazdasági s ezek révén a fizikai, népi fejlődés útjára? Vagy az a másik Magyarország, a korszerű nacionalizmus Magyarországa, tud-e hatékonyabban ellenállani minden idegen étvágnak, amelyik minden gondoskodásával a széles néprétegek felé fordul, a nagy magyar parlagon erős, népes és aktív Magyarországot akar teremteni, amelyben kiizzadnak a népi erők s amely eredményesen tud szembeszállni minden veszedelemmel szemben, mert az ellenünk esetleg megnyilatkozó expanzív törekvésekkel szemben a ténylegesen érvényesülő magyar expenziót állítja? Ha nem áll fenn a *Drang nach Osten* veszedelme, akkor nem gátolhatnak meg abban, hogy megteremtsük a magyar nacionalizmus intézményes uralmát. De ha tényleg fenyeget a *Drang nach Osten*, akkor meg meg kell csinálnunk, meg kell csinálnunk mentői hamarabb és mentől keményebben a korszerű nacionalizmus magyar birodalmát, mert akkor éppen ez a korszerű nacionalizmus az, amely a történelmi Magyarországot a *Drang nach Ostennél* szemben is megvédheti és a Kárpátok medencéjében a magyar faj uralmát újabb évezredekre biztosíthatja.

Egyébként pedig a kifejtett részletek és irányzatok tekintetében is, de az egész külpolitikai magatartásunkat illetőleg is, — amelyet, mint cél, a revízió határoz meg — a magyar nacionalizmus hittet vallja azt az álláspontot, hogy annál eredményesebb minden nemzet külpolitikája, mentői nagyobb belső súllyal tudja fedezni külpolitikai akcióit. Reálisan nézzük a helyzetet és nem futunk álmok után. Bölcsen tudjuk, hogy Berlin Berlinnek és nem Budapestnek csinál külpolitikát, mint ahogy Róma Rómának, Páris Párisnak, London Londonnak és a Grand Oriens a zsidóságnak csinál külpolitikát. Budapest sem mástól, hanem egyes-e gyedül a magyarságtól várhatja a magyar törekvések érvényesülését s bölcsen tudjuk azt, hogy a világban csak az erőseknek van súlyuk és csak az erősek jogait respektálják. Mentői nagyobb a magyarságnak itt benn, a csonkaországban az önbizalma, mentői nagyobb a gazdasági ereje, mentői egészségesebb és viharállóbb a fizikumja, mentői nagyobb a népessége és mentől erőteljesebb a hadserege, vagyis mentői inkább érvényesül itt, benn az országban az új és erőteljes jobboldali nacionalizmus, annál nagyobb súllyal tudunk fellépni a világpolitikában s a világpolitika bennünket közelről érdeklő részletkérdéseiben. De ha mi, magyarok sokáig tévelygünk még a zsidó sajtó szuggeszciójának hatása alatt, ha továbbra is mint „idegen eszmehordozók” ellen fognak küzdeni a magyar nacionalistákkal szemben, ha itt továbbra is mitőlirik, magyar nacionalistáktól fogják féltetni az ősi magyar alkotmányt és továbbra is kemény, gerinces, nyílt és becsületes nacionalista magyarok fognak jelenteni teherételt a

szélszéli politikában, akkor az erőteljesebb nacionalizmusban élő, fiatalabb és merészebb nációk bennünket nemcsak belpolitikailag, de külpolitikailag is megelőznek. S ebben az esetben Magyarország valóban csatát veszett a nemzetközi zsidósággal szemben.

*

Január 4-én az egyik magyar lapban — kormánylapban! — ismertetés jelent meg dr. Hans Jonak von Freyenwald tanulmányáról, amelynek címe: *Jehova tanúi, egy zsidó világbirodalom úttörői*. A tanulmány szerint a *Komoly Biblia-kutatók Nemzetközi Egyesülése*, melynek magyarországi tagjait csak nemrégiben leplezte és fülelte le a magyar rendőrség, voltaképpen *társadalmi és politikai forradalmat akar előkészíteni, mert a háborút, a forradalmakat és az anarchiát a keresztény államok megsemmisítésére alkalmas és kívánatos eszközöknek tekinti*. A szekta tagjai *új világbirodalom megalapításáról* álmodoznak s ennek a világbirodalomnak kimondottan zsidó jellege lenne, amit bizonyít az is, hogy a bibliakutatók a cionistákkal a legteljesebb egyetértésben működnek s a világbirodalom fővárosaként Jeruzsálemet szemelték ki. A tanulmány szerint Jehova tanúinak működését, illetve szervezetüket Németországban, Olaszországban, Lettországon, Ausztriában már betiltották, Japánban összes nyomtatványait elkobozták, Belgiumban, Hollandiában, Bulgáriában idegen nemzetiségű vezetőiket kiutasították. E jeles legények, éppúgy, mint a *Somér Hacair* hachsaráinak megszállottjai zsidó világbirodalomról ábrándoznak 3 Magyarországot maguk között már úgy emlegetik, mint amely nem lehet egyéb, mint *ungarischer Staat jüdischer Nation, a zsidó nemzet magyar állama*. Nem a pángermanizmus itt a legnagyobb veszedelem, nem is a pánszlávizmus, hanem a *pánjudaizmus*. S mikor magyar külpolitikáról, magyar nacionalista külpolitikáról beszélünk, akkor figyelmünket elsősorban a *pánjudaizmus* vüágpolitikai akcióira kell fordítanunk. És tudomásul kell vennünk, hogy ezzel a *pánjudaizmussal* szemben a magyar nacionalizmusnak csak egyetlen eredményes eszköze lehet: *a harc*. Az ádáz, a kíméletlen, kemény, céltudatos, de a magyarság számára győzelmet jelentő harc. Mindig *törvényes eszközökkel*, mindig *magyar módszerekkel*, mindig *komoly felkészültséggel*, mindig nagy, népi *felelősségtudattal*, de mindig: *megalkuvás nélkül*.

Hiába akarnánk mi békülni: a világ zsidósága s a világpolitika rejtelmes erői soha meg nem békülnek velünk. Ebben a harcban valamelyik félnek ott kell maradnia a küzdőtéren.

Isten őrizzen meg bennünket attól, hogy a vesztesek mi legyünk, magyarok ...

Felelős kiadó: Hubay Kálmán.